

A nagy próbatétel

Írta: Ana Galán

Illusztrálta: Pablo Pino

*A szerkesztőimnek,
Raquel Lópeznek és Ana María Garcíának*
Ana Galán

*Jesinek, szerelmemnek,
aki feltétel nélkül támogat*
Pablo Pino

A mű eredeti címe: Mondragó. La gran prueba
© Text: Ana Galán
© Illustrations: Pablo Pino and Editorial Everest, S. A.
Könyvterv: Cristina A. Rejas Manzanera
Borítóterv: Francisco A. Morais
© Fordította Simon Réka Zsuzsanna

© Minden jog fenntartva. Előzetes, írásban rögzített egyeztetés nélkül tilos a könyv teljes vagy részleges utánnyomása, terjesztése, átdolgozása, számítógépen történő feldolgozása, felhasználása. Részletek fénymásolása, szkennelése előtt a Nagyító Kiadó Kft. engedélye szükséges.

Kiadja a Nagyító Kiadó Kft.
(1065 Budapest, Podmaniczky utca 19.)
Felelős kiadó a Nagyító Kiadó Kft. ügyvezető igazgatója
Szerkesztette Ecsedi Klára
Tördelte Bornemissza Ádám
Nyomta és kötötte a Polygraf Print (Szlovákia)
ISBN 978-963-89891-0-9

1. FEJEZET

Végre!

Míró ügyes, éles eszű, vidám kisfiú volt. Egy kastélyban lakott, és mindene megvolt, amire egy gyereknek szüksége lehet: sok jó barát, egy hírvívő galamb, egy szuperkönnyű páncél a lovagi játékokhoz, egy saját szoba katapulttal az ablakban, szerető szülők és egy nővér, aki valójában inkább csak borsot tört az orra alá. Viszont Mirónak nem volt sárkánya. Ő volt az EGYETLEN a barátai közül, aki vagy gyalog ment az iskolába, vagy az apukája sárkánya vitte. Úgy érezte, ez már tűrhetetlen!

Nem értette, miért kell várnia addig, amíg betölti a tizenegyet, hogy saját sárkánya lehessen, de így volt ez Szomorádon, és ott senki sem szegte meg a szabályokat. Főképp nem Vikkenburg előljáró szabályait. Rá mindenki hallgatott, neki mindenki engedelmeskedett. Ő volt a település legszigorúbb, legvisszataszítóbb és legelenszenvesebb embere.

Miró többször kérlete Antont, a sárkánymestert, hadd próbálhasson ki egy sárkányt, de Anton mester mindig nemet mondott. Egy gyerek csak akkor kaphatja meg az első sárkányát, ha tizenegyedik születésnapján szüleivel jelentkezik a sárkánymesternél.

VÉGRE ez a nap is elérkezett Miró számára!

Ahogy felébredt, kiugrott az ágyból, hármásával szedte a lépcsőfokokat, de az utolsó ugrásnál nővére sárkányának, Minkának a farkán landolt, aki nyugodtan hevert a földön, miközben gazdája, Lizinka a körmeit reszelte. Lizinka és Minka finomak és nőiesek voltak, akár a légiesen röpködő, színes pillangók, noha Minka talán már kétszáz kilónál is többet nyomott.

– Hé, vigyázz! – kiáltotta Lizinka. – Ó, és boldog születésnapot! Hátha most, hogy már nagyobb lettél, benő a fejed lágya.

– Köszönöm – mondta Miró, rá sem nézve a nővérére, és továbbrobogott a konyha felé.

– Anya! Apa! Indulás! Menjünk a sárkányomért! – kiáltotta, és megcsúszott a fényes padlócsempén.

PUFF!

Úgy nekiütközött a nagy faasztalnak, hogy az asztalon minden beleremegett.

Az anyukája elmosolyodott.

– Boldog születésnapot, Miró! Ez aztán a különleges születésnap! – mondta, és megpuszilta fiát. – Mindjárt indulunk, de előtte egyél valamit. Ráadásul nincs rajtad nadrág.

– Jaj!

Miró a nagy sietségben elfelejtett felöltözni. Magába tömött egy pirítóst, megivott egy pohár tejet, és elvágatott. Alig telt el pár perc, már az ajtóban állt, készen az indulásra. A szülei kint vártak rá a kertben. Édesapja elegáns fekete sárkányán, Kúdón, míg édesanyja nyíltszívű cimborájának, Karmának a hátán ült. Miközben Kúdó hátára mászott, észrevette, hogy egy postagalamb közeledik. Azonnal felismerte: Csibuknak, legjobb barátjának egyik galambja volt. Kinyújtotta a karját, a galamb rászállt.

Miró kivette a galamb karmai közül a kis pergamentekercset, és elolvasta, ami rajta állt:

Miró büszkén mosolygott. Legjobb barátja, Csibuk szinte soha nem feledkezett meg semmiről. Napokat töltött lovagi kalandok kifundálásával, és ezek rendszerint rengeteg mókával jártak. Miró általában galambfordultával választott Csibuknak, de most nagyon sietett. A postagalambjait sem készítette elő, pedig ezt sosem mulasztotta el, amikor indulni készült valahová. Most nem tudott semmi másra gondolni, csak a sárkányára.

Felkászálódott Kúdó hátára, és megkérdezte:

– Apa, te tudod, milyen lesz?

– Nem, senki nem tudja, milyen lesz a sárkány, egészen addig a napig, amíg meg nem kapja – válaszolta az édesapja. – De ne aggódj, Anton sosem téved! Mindenki számára megtalálja a legmegfelelőbb sárkányt. Majd meglátod.

Miró édesapja Kúdó oldalához szorította a sarkát, és a sárkány, Karmát követve, felszállt.

Kastélyokkal díszített dombok, nyári gyümölcsöktől és zöldségektől tarkított termőföldek fölött repültek. Nyugat felé a Fátyolerdő sejlett, az egyetlen hely az egész tartományban, ahova senki sem merészkedett. Úgy tartották, a Fátyolerdőben laknak a beszélő fák, ámbar

soha senki nem látta őket. Bizonyára az öreg anyókák találták ki, hogy legyen mivel ijesztgetniük a gyerekeket. Keleten a Piros-tó vize gyönyögt. Miró minden nyáron ide járt kirándulni. Idén már a saját sárkányával mehetne, gondolta magában. Remélte, hogy a sárkány jó úszó lesz, és pont úgy fogja majd szeretni a lubickolást, ahogyan ő.

Miközben Miró a tájat kémlelte, eszébe jutott, amit az apukája mondott neki.

A barátai és a családtagjai tényleg mind magukhoz illő sárkányokat kaptak. Csibuk sárkánya nyugodt volt és nagyon alacsony, ezért apró termetű gazdájának nem okozott gondot, hogy felüljön a hátára. Lizinkáé olyan peckes volt, mint amilyen Lizinka, hosszú

nyakkal, színes pikkelyekkel és hosszú körmökkel. A bolondos Galgáé vad, mint a gazdája.

Rézié pedig a legszófogadóbb és legedzettebb mind közül. Miró

a távolban Bartyán úr alakját vélte kirajzolódni. Bartyán úr sárkánya öreg volt és cingár, akár csak Bartyán úr, és repüléskor szinte a földet seperte.

Az apukájának biztos igaza van. Valószínűleg egy eszes, ügyes, mókás sárkányt fog kapni, magához hasonlót. És garantáltan lenyűgöző színe lesz, zöld vagy piros vagy még jobb, a két szín keveréke, mint a lovagi csapatának a színei.

2. FEJEZET

Egy nem mindennapi sárkány

Hamarosan megérkeztek a falu északi részén fekvő sárkánytanyához. A tanya kapuja mögött egy nagy, farönkökből épített ház állt. Itt élt Anton, a sárkányok szakértője, aki nevelte és ápolta a sárkányokat. Rá hárult az a megtisztelő feladat is, hogy jövődőbeli gazdájának kiválassza a legmegfelelőbb sárkányt. A sárkánybirtok hátsó udvarán különálló sárkánylakok álltak, ahol a kis sárkányok édesanyjukkal futkároztak. Jobbra helyezkedett el a kórház, ahova a sérült vagy beteg sárkányokat vitték. Az egyik karámban egy kígyószerű, bekötött szárnyú sárkány pihent.

Kúdó és Karma óvatosan értek földet a főkapu előtt. Miró édesapja megpaskolta Kúdót, hadd menjen játszani, amíg újra szükség nem lesz rá. Alig tettek meg két lépést, amikor a tanya kapuja kitárult. A kapuban a hamuszín szakállú, erős, nagydarab Anton állt. Sárkánylovagló-csizma volt a lábán. A derekát szerszámokkal teli szíj övezte, egy fadarabot, mérőszalagot és egy fémkulcsokkal teli gyűrűt tűzködött bele.

– Nahát, nézd csak, ki van itt! Ez Miró! – mondta érdes hangon Anton. – Szinte kész férfi vagy! Erre, erre – intett a kezével –, lépjenek beljebb!

Beléptek a rönkházba. Anton bevezette őket egy magas, faborítású helyiségbe. Alig voltak benne bútorok, csak egy kis asztal az egyik sarokban, tetején képpel, egy faláda és három szék. A szobának három nagy, kétszárnyú ajtaja volt, mindegyiket vaszárakkal látták el.

– Tudom, hogy izgatottan várod, hogy megismerd a sárkányod, és elkezd a nagy próbát, úgyhogy ne is vesztegessük az időt! Ül ide, kérlek! – mondta Anton.

Miró felült a faládára, és Anton kérdezgetni kezdte. Közben Mirót méregette:

– Mit sportolsz? Jól megy? Hány emeletes a kastélyotok? Hol fog aludni a sárkányod? Találtál már számára nevet? Kutyád van? Allergiás vagy valamilyen állatra?

– Lovagi torna, jól, három, az én szobámban, nem, nincs, nem – felelt Miró egyre izgatottabban.

Anton feljegyezte a válaszokat a füzetébe. Miró szülei nyugodtan követték az eseményeket. Amikor a sárkánymester mindent megtudott, amire szüksége volt, a leírtakat hűmögve tanulmányozta:

– Hmmm, aha, mmm...

Hirtelen felkapta a fejét, és győzelemittasan mosolygott:

– Pontosan tudom, hogy mire van szükséged!

Kioldotta az övére erősített kötelet, és kilépett az egyik ajtón. Várakozás közben Miró hol felült a ládára, hol leszállt a ládáról. Sarokról sarokra bebarangolta a szobát, türelmetlenül vizslatta az ajtót.

– Miró, nyugalom! – mondta az anyukája. – Ne rágd a körmöd!

Egy idő után az ajtón túlról, ahova Anton bement, nesz és léptek zaja szűrődött be.

– Gyerünk – kiáltotta a sárkánymester –, figyelj már!

Az ajtó újra kitárult, és belépett rajta Anton. Egyik kezében egy zsákot cipelt, a másikkal egy kötelet húzott maga után.

A szobában, ahonnan kijött, nagyon sötét volt, nem lehetett kivenni, hogy mi van a kötél másik végén.

– Kissé bátortalan, ha emberek közelébe kerül – mondta Anton –, de mihelyst megismer-

kedtek, meglátod, milyen remek jószág. Csak az elején türelemmel kell lenned iránta.

Miró a sötét szoba felé nézett. Milyen sárkányt hozott Anton? Vajon miért nem akar onnan kijönni? Talán fél?

A sárkánymester meghúzta a kötelet, aminek a végén botladozva megjelent egy hatalmas állat, majd elterült a földön.

PUFF NEKI!

A sárkány hason feküdt a terem közepén. Miró gyanakvó szemekkel méregette. Nem ilyesmire számított. A sárkánynak hatalmas teste volt, apró szárnyai, kicsi feje. Bárgyún mosolygott, és nem tűnt túl okosnak. Ráadásul a hátsó lábain böhöm nagy karmai voltak, nem csoda, hogy hasra esett. Nem volt sem zöld, sem piros, hanem unalmas barna.

Lomhán lábra állt, orrát Miró felé közelítette, majd hátraejtette a fejét, összeszorította a száját, és egy nagyot tüsszentett.

Hapci!

Az orrából lángcsóva tört ki. Mirónak még volt annyi ideje, hogy kitérjen a láng elől, de a padlón fekete folt keletkezett. Égett fa szaga terjengett a levegőben.

– Beteg? – kérdezte.

– Nem, nem, dehogy! Biztosan valami nyári allergia bántja, semmi más. Na, és hogy tetszik? Ugye milyen nagyszerű példány? Milyen nevet adsz neki?

Miró végigmérte a sárkányt, majd a szülei felé fordult. Ők sem tűntek túl lelkesnek. Ez a sárkány nem úgy nézett ki, mint aki kész lenne bárhova is elmenni. Miró leült, hogy a nevén gondolkodjon. A sárkány mellézuttyant, fejét új gazdája feje fölé emelte. Abban a pillanatban Miró meghozta döntését. Nem érdekelte, hogy a sárkánya milyen, immár az övé volt. Ezzel a sárkánnyal kell kiállnia a nagy próbát, és már biztos volt abban, hogy sikerülni fog.

– **Mondragó** – felelte. – Mondragó lesz a neve.

– Milyen... hangzatos – mosolygott anyukája, kierőltetve magából egy mosolyt.

– Pompás. Akkor hát legyen Mondragó! – mondta Anton, és a nevet beírta a füzetébe. Kioldotta Mondragó nyakáról a kötelet, feltekerte, és az övére erősítette. Kinyitotta a zsák száját, és Miró felé nyújtotta.

– Itt van egy póráz, egy sárkánykeksszel teli táska, hogy majd jutalmazni tudd, ha valamit jól csinál. A tarisznyában találsz egy kulacs vizet az útra, és itt egy síp is, hogy vissza tudd hívni, ha elkóborol mellőled. A legfontosabb, hogy a kezdetektől fogva tanítsd, hogyan kell jól viselkednie. Ja, és nézd ezeket a kis szárnyakat, ne felejtse el, még nem tud repülni. Bizonyára, ahogy nőni fog, a szárnyai is nagyobbak lesznek. Lehetséges, hogy majd repülni is fog, igaz, ezt nem tudhatjuk előre. Mindenesetre most ne akard, hogy repüljön. Fajtájára jellemző, hogy fiatalkorukban kényes a hátuk, és könnyen sérülnek. Azt javaslom, még egy ideig ne ülj fel rá.

– Rendben – mondta Miró elkeskenyedve. – Ha nem tud repülni, ha nem lehet a hátára ülni, akkor mit lehet vele kezdeni? – kérdezte.

– Türelem, Miró, türelem. Mindennek eljön az ideje – felelte Anton kedvesen. – A jó bor sem egy év alatt érik azzá.

– A bor nem érdekel – gondolta Miró –, amit szeretnék, az egy átlagos sárkány.

– Tessék, a zsák is, hátha valamire majd hasznát veszed – nyújtotta a zsákot Mirónak Anton. – És most menjünk ki, idebent már semmi teendőnk nincs.

A sárkánymester a főkapu felé vette az irányt, kitámasztotta a kapu mindkét szárnyát, tartotta addig, míg mindenki kiért az udvarra. Miró szülei léptek ki először. Miró Mondragó nyakára erősítette a pórázt, és meghúzta a kötelet:

– Gyerünk!

A sárkány nem mozdult. Miró még egyet húzott a pórázon. Semmi. Mondragó nyugodtan üldögélt, felfelé nézett, egy légy röpködött az orra fölött, azt figyelte.

Miró Antonra nézett, hátha el tudja látni valami jó tanáccsal.

– Adj neki egy kekszet – mondta Anton.

Miró kiemelt egy kekszet, a sárkány gyorsan odasunnyogott mellé, hogy megszagolja. Új gazdája az orra előtt elhúzta a kekszet, hogy kövesse őt, míg kiérnek a sárkánytanyáról. Ahogy kiléptek, a sárkány felé nyújtotta a kekszet. Mondragó azonnal bekapta, és lenyelte.

– Készen állunk – nyugtázta Miró.

A sárkánymester Miróhoz lépett, a vállára tette a kezét, és méltóságteljesen azt mondta:

– Szomorádó által rám ruházott hatalmamnál fogva, valamint a te tizenegyedik születésnapod tiszteletére neked adományozom ezt a sárkányt.

– Etesd és vigyázz rá, hogy soha ne történjen baja! Óvd minden rossztól, betegségtől, és neveld, hogy a közösségünk tagja lehessen! Egy sárkány nagy felelősség, és ahogy te is tudod, hogy végleg a tied lehessen, be kell bizonyítanod, hogy megérdemled, hogy érett vagy erre a feladatra. A próbatételel a következő: pár

perc múlva egyedül kell hazaindulnod. Egy felnőtt sem kísérhet el. Magaddal kell vinned Mondragót is, épségben kell megérkezned vele még hajnalhasadás előtt. Ilyen egyszerű. Ha addig nem érkezik tőled hír, Mondragónak vissza kell ide jönnie, és amíg újabb hat hónap le nem telik, nem kaphatsz másik sárkányt. Van kérdésed?

Miró nem válaszolt azonnal. Mondragóra nézett, aki épp elmélyülten bámulta a lábánál lévő hangyaboly körül nyüzsgő hangyákat.

Ahogy eltűntek a bolyban, Mondragó megpróbálta őket kikaparni. Mancsa körül porfelhő kavargott.

– Hékás! Hagyd abba! – húzta meg sárkánya pórázát Miró. De Mondragó mintha nem is hallotta volna, folytatta a kaparászt.

Miróra rábíztak egy olyan sárkányt, amely nem tud repülni, amely saját lábába is belebotlik, amely szófogadatlan és figyelmetlen. Hogy

fog így hazajutni vele? Lehetetlen! El sem tudta képzelni, hogyan fogja elmesélni a barátainak, hogy nem sikerült kiállnia a próbát. Egész évben terveket szőttek arról, mi lesz majd, ha meglesz a saját sárkánya. Életük eddigi legszebb nyarát tervezték, elrepültek volna a hegyekbe, gyakoroltak volna a lovagi tornára, és mi minden mást szerettek volna még!

És most az ő hibája miatt, vagy inkább a neki szánt sárkány miatt a tervekből nem lehet semmi! Galga biztosan megértené. Végül is neki harmadjára sikerült kiállnia a próbát. Szomorádóban még mindig emlegették, hogy Galgát első próbatételekor egy egész hétre elnyelte a föld. Az első sárkány, amit kapott, olyan gyors volt, hogy Galga hirtelen ötlettől

vezérelve inkább elment világot látni, és teljesen elfelejtkezett arról, hogy hajnalhasadásig vissza kellett érnie. Igen, Galga biztosan megértené, de Csibuk és Rézi csalódottak lennének.

– No, minden rendben? – zavarta meg Mirót az elmélázásban Anton. – Van kérdésed?

Miró először Antonra szegezte a tekintetét, majd a szüleine, akik egyből észrevették rajta, hogy aggódik.

– Nem, nincs kérdésem. Hajnalhasadás előtt a kastélyunkban leszünk – mondta határozottan. Muszáj bebizonyítania, hogy megérdemli ezt a sárkányt, lesz, ami lesz. Nem akart senki sem csalódást okozni.

– Rendben, akkor még pirkadat előtt várom a híreket. Sok szerencsét! Mennem kell etetni – veregette vállon Mirót Anton. Elbúcsúzott Miró szüleitől, majd belépett a nagy kapun.

Miró, a szülei és Mondragó csendben maradtak, tanácstalanul ácsorogtak egy darabig.

– És most? – kérdezte Miró.

Az édesapja Mondragóhoz lépett, megsimogatta. De ahogy hozzáért, az újra tüsszentett egyet.

Hapci!

Az orrából lángcsóvák törtek elő, és leperzeltek néhány száraz növényt. Miró édesapja rátaposott a lángoló növényekre, és eloltotta a tüzet.

– Nos, indulj! Sok mindent meg kell tanítanod neki – mondta Miró apja. – De hallottad, amit a sárkánymester mondott: Mondragó nem tud repülni. Attól félek, gyalog kell nekivágnod az útnak.

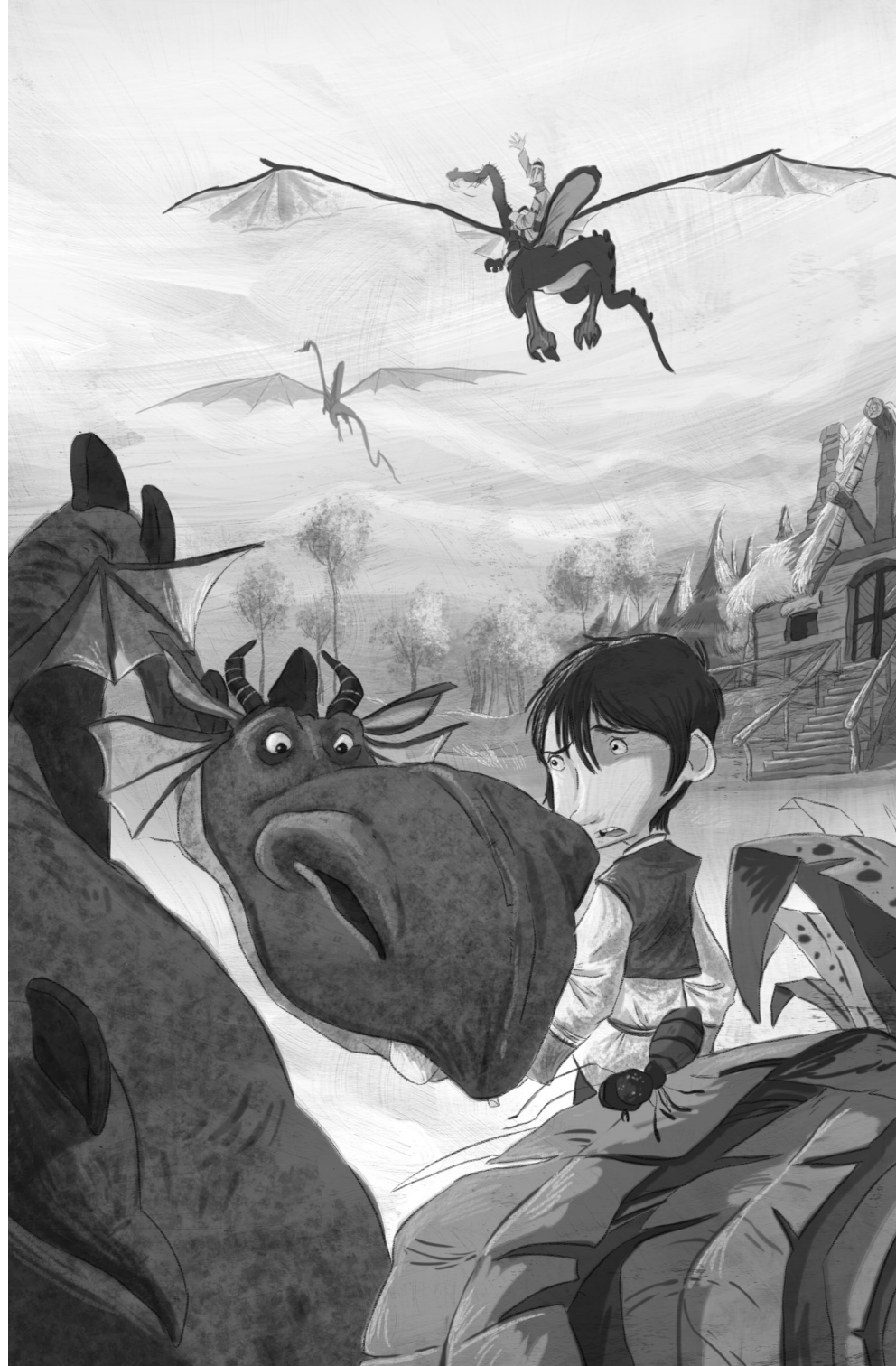
– De hazáig nagyon hosszú az út! Gyalog lehetetlen visszaérni!

– Miró, ha lehetetlen lenne, nem kaptad volna ezt a próbatételt. Tudom, hogy képes vagy rá. Bízz magadban! – ölelte meg Mirót az édesanyja. – Már tizenegy éves vagy, és elég érett a feladatra. Tudod, hogy mit kell tenned.

– Ünnepi vacsorával várunk rád otthon – tette hozzá az édesapja. – Gyerünk, bátorság! Bizonyítsd be, milyen talpraesett vagy!

– Köszönöm – mondta Miró. Nem volt meggyőződve arról, hogy sikerülni fog, de tudta, hogy meg kell próbálnia. – Jobb, ha minél előbb indulok.

Édesapja a sípjába fűjt, Karma és Kúdó repülve érkeztek gazdáikhoz. Miró figyelte, ahogy szülei felülnek a sárkányaikra, és integetve eltávolodnak.

– Sok szerencsét! – kiáltotta az apja.
Pár pillanat múlva apró pontnak tűntek
a messzeségben.

3. FEJEZET

A nagy próbatétel

– *Egyedül* maradtunk – nyugtázta Miró. A kekszest táskát a derékszíjához erősítette, a tarisznyát átvette a vállán, a sípot a kezébe fogta.

– Remélem, legalább egy darabig bírod a gyaloglást.

A sípot betette a zsákba, majd a zsákot is átvette a vállán. Mondragó felállt, de orrát a földhöz nyomta, szaglászva az utat.

– Mintha nem is sárkány lennél, hanem kopókutya – kacagta el magát Miró, és rántott egyet a póráz kötelén. – Gyere, menjünk, hosszú út áll előttünk.

Így kezdték el lassú útjukat Miróék kastélya felé.

A sárkányfarm melletti ösvényen indultak. Miró gyorsan szeretett volna haladni, de Mondragó minden másra figyelt, csak az útra nem: megszagolgatta a virágokat, kergette a lepkéket, nyulak után ugrált – maga után húzva Mirót is –, a báránylelkőkben gyönyörködött, megszimatozott minden fát és minden olyan követ, amibe belebotlott.

– Mondragó, gyerünk már! – sürgette a sárkányt gazdája. – Még ma vissza kell érnünk. Megismerkedsz majd a barátaimmal, a kastélyunkkal, a szobámmal és a nővéremmel is. Sok sárkány játszótársad lesz, meglátod!

Úgy tűnt, Mondragó nem akart semmit elkapkodni. Az út mentén minden érdekesebbnek tűnt, mint ami az úton található.

Miró csak úgy tudta rábírní, hogy továbbhaladjon, hogy olykor-olykor keksszel kínálta.

Sikerült elérnie, hogy a sárkány pár méteren át kövesse. Sajnos ez csak addig tartott, amíg valami újra el nem terelte a figyelmét.

Így haladtak lépésben, keksztől kekszig, domboldalra fel, domboldalról le, miközben a nap már javában perzselte a fejük búbját.

Úgy tűnt, egy örökkévalóság óta gyalognak, ráadásul Miró gyomra korgott az éhségtől. A tarisznyájában ott lapultak a sárkánykekszek és a víz, de a reggeli sietségben elfelejtett uzsonnát

pakolni magának. Az út szélén észrevett egy fügefát, és ahogy meglátta az ágakon sorakozó gyümölcsöket, összegyűlt a nyál a szájában.

– Pihenjünk meg egy kicsit az árnyékban, Mondragó. Utána gyalogolunk tovább – nézett a sárkányra Miró.

A fügefához ért, felágaskodott, hogy a fa alsó ágain elérje az érettebb fügéket. A sárkány le sem vette a szemét a gazdájáról. Mirónak sikerült egy marék fügét szednie, kis kupacot rakott belőlük a földre. Egyet megkóstolt, jól látszott a gyümölcs zamatos, piros belseje.

– Kérsz? – nyújtotta Mondragó orrához.

A sárkány megszagolta, és...

Haapcii!

Az orrából kiszaladó lángcsóva telibe találta a földön heverő fügekupacot.

– Mondragó! Az ebédem! – bosszankodott Miró, miközben az égett fügéket nézte. Felvett egyet, lehámozta a szenes héját.

– Ami nem öl meg, kövérít – mondta, és bekapta a fügét. – Mmmmm! Milyen finom! Máris jobban érzem magam!

Mondragó kétkedve nézett rá. Nem tudta, hogy most Miró haragszik-e rá vagy sem, de a biztonság kedvéért odafeküdt mellé.

Miró megevett még néhány fügét. Úgy érezte, most már elég erőt gyűjtött a gyaloglás folytatásához. Ahogy felnézett az égre, három repülő alakot pillantott meg, akik éppen felé tartottak. A tekintetével követte őket. Vajon kik lehetnek? És miért repülnek éppen felénk? Az alakok, ahogy közeledtek, egyre kivehe-

többekké váltak. Alig akart hinni a szemének. A barátai rájuk találtak.

Pöttöm nevű sárkánya hátán először Csibuk ért földet. Szokásához híven háti kosarakban magával hozta postagalambjait is. Sosem vált meg tőlük – egyszer bevallotta, hogy azért, mert félt az egyedüllettől. A sárkánya is megpakoltan érkezett. Csibuk olyan nyerget készített neki, amire sok tarisznyát aggathatott. A tarisznyákban hasznos holmikat tartott, hogy mindig kéznél legyenek. Szomjúság ellen vizet, éhség ellen szárított gyümölcsöket. Volt nála egy kihegye-

zett ceruza és egy füzet – hátha le kell jegyeznie valamit –, térképek, amiket édesapja, Szomorád térképésze készített és még számtalan efféle.

Fölöttük Rézi kecses sárkánya, Köd keringett. Gazdája utasításait követve, könnyedén ért földet. A forró nyár ellenére Rézi a megszokott sárkánylovagló-csizmáját viselte, hosszú, fekete haját táncoltatta a szél.

Harmadikként Sebes hátán Galga érkezett. Sebes még a gazdájánál is eszelősebb volt. A magasban villámgyors cikcakkokat írt le. Galga sisakot viselt. Annyi butaságot csinált már, annyiszor ütötte meg magát a szédült mutatványai közben, hogy a szülei csak akkor engedték felülni Sebes hátára, ha védősisakot vesz fel.

Mindnyájan a fügefafa mellett landoltak, ahol Mondragó és Miró vártak.

– Végre! Órák óta keresünk! – ugrott le Csibuk a sárkánya hátáról. – Gratulálok! Gyerünk, mutasd már azt a sárkányt.

– Mi a helyzet? – kiáltotta Galga a szupergyors landolás közben, csakhogynem számította ki jól a távolságot, és sárkányostul fennakadt egy fa ágain. Elnyomta maga előtt az ágakat, leugrott a magasból, és tárt karokkal Miró felé szaladt. Sebes a díszes landolásnak köszönhetően még mindig a fán kuporgott, és zavartan pislogott lefelé.

Rézi körültekintően szállt le a sárkányáról, a kezével intett neki, hogy leülhet. Köd szót fogadott.

Miró nagyon boldog volt, hogy láthatta a barátait, de Mondragó nem tűnt vidámnak. Fejét Miró háta mögé rejtette, azt remélte, így senki nem veszi őt észre, de hatalmas teste már mesziről jól látszott.

Csibuk, Galga és Rézi a sárkányt mustrálták, nem igazán tudták, mit is mondanak.

– Mmm – bukott ki végül Csibukból –, hát igazuk volt a szüleidnek, nagynak valóban nagy, tutira az. Senki nem mondhatja, hogy ez a sárkány kicsi... Hogy hívják?

– Mondragó – felelte Miró.

– Hehehehe – nevetett Galga. – Most komolyan, fogalmam sincs, mi a rosszabb, a sárkány vagy a neve.

– Galga! – szólt rá Rézi. – Ne feszítsd túl a húrt! Te is tudod, hogy minden sárkányban van valami különleges, akkor is... ha kívülről nem látszik.

Rézi Miróhoz lépett, és a kezébe nyomott egy borítékot.

– Boldog születésnapot, Miró! Ez az én születésnapi ajándékom.

– Köszönöm! – mondta Miró, és kibontotta a borítékot. Egy pergamendarabka volt benne, kézzel kanyarított szavak sorakoztak rajta.

– Épp erre van szükségem! Nem hiszem, hogy Mondragót könnyű lesz betanítani.

– Bízd csak rám a sárkányod, aztán majd meglátod! – mosolygott Rézi.

Mondragó még mindig ott gubbasztott mozdulatlanul új gazdája háta mögött.

– Nekem is van valamim a számodra – fordult Miróhoz Csibuk. Beletúrt az egyik tarisznyába, és kiemelt egy barna papírba tekert csomagot.

– Tessék. Ez egy különleges holmi, nemrég terveztem és te vagy az első, aki viselheti. Csizmasaru – mondta büszkén Csibuk.

Miró kinyitotta a csomagot, és egy egészen egyedi lábbelit emelt

ki belőle. Fel is vette. Mintha a lábára öntötték volna.

– Köszönöm! Nagyszerű! Mit mondtál, mi ez?

– Csizmasaru – válaszolta Csibuk. Lehajolt, és rántott egyet az egyik oldalon lógó bőrszíjon, leemelte a lábbeli felső részét, és a csizmasaruból cipő lett.

– Látod? Így cipő.

Meghúzta a másik oldalon lelógó bőrszíjat, és leszedte a lábbeli többi részét, csak a talp maradt két-két bőrcsíkkal.

– Most meg saru. Egész évben használható lábbeli.

– Húú, nagyon tetszik! – ámuldozott Galga.

– Én is szeretnék egyet!

– Várnod kell januárig, tudtommal akkor van a születnapod.

– Rendben, de írd csak föl a jegyzetfüzetedbe, el ne felejtسد! – tette hozzá Galga. – És most én következem.

Bedugta a kezét a nadrágja hátsó zsebébe, és kivett belőle egy csúzlit.

– Fából van és nézd csak, belevéstem a neved kezdőbetűjét is: M – magyarázta büszkén Galga, Mirónak nyújtva az ajándékát.

– Köszönöm. Pont ilyenre vágytam! – örvendezett Miró. Lehajolt, felemelt egy követ, belehelyezte a lövedéktartóba, a gumit kifeszítette, megcélzott egy fügét a fán és lőtt. A kő nagy ívben kikerülte a gyümölcsöt.

– Úgy néz ki, ezt gyakorolnom kell – mondta mosolyogva.

Galga előkotorta saját csúzliját, felkapott egy követ, és megcélozta ugyanazt a fügét, amit korábban Miró.

A kő telibe találta, a füge a földre pottyant.

– Majd megmutatom, hogyan kell, sokkal könnyebb, mint amilyennek látszik – magyarázta Galga.

Miró számba vette az ajándékait: a beváltható utalványt, a csizmasarut, a csúzlit és Mondragót, akit hibái ellenére már a világért sem cserélt volna el másik sárkányra. Úgy érezte, a születésnapja jól alakul.

– És a nagy próbával hogy haladsz? Látom, nem értetek túl messzire – nyugtázta Rézi, miközben a rejtőzködő Mondragót figyelte. – Minél hamarabb el kell indulnunk.

– Nem könnyű Mondragóval haladni – magyarázta Miró. – Szétszórt, még nem tud

repülni, és nem ülhetek a hátára sem. Várjunk csak, azt mondtad, indulnunk kell? Úgy tudom, nem tarthattok velem. Anton azt mondta...

– De, de, veled mehetünk! – vágott közbe Csibuk. – Már rég eldöntöttük, hogy elkísérünk. Azóta bújtuk az összes idevágó könyvet, hátha találunk egy olyan záradékot a szabályok között, ami lehetővé teszi, hogy veled tarthassunk. Képzeld, egyik könyv sem tiltja, hogy a születésnapost gyerekek kísérjék el. Megkérdeztem az apukámat is, aki tagja a Szomorádói Próbátétel Szövetségnek, és azt mondta, igazam van. A szabálykönyvek csakis a felnőtt kíséretet tiltják meg. Úgyhogy együtt folytatjuk az utat.

– De jóóóó! – ujjongott Miró. – Most már biztosan sikerülni fog! Milyen remek barátaim vannak!

Sebes, aki még ott, fent kuporgott a fán, ahol landolása óta üldögélt, úgy döntött, elérkezett az idő, hogy leszálljon, és kinyújtja

kicsit a tagjait. Mondragó kíváncsian meresztgette a nyakát.

– Nyugalom, Mondragó – mondta Miró, mert azt gondolta, a sárkánya biztos megijedt.

Mondragó mintha meg se hallotta volna. Sőt egyáltalán nem volt ijedt. Megmozgatta hegyes farkát, és mint akit puskából lőttek ki, Sebes irányába vágatott. Sebes védekezőállásba meredett: behajította a lábait, kidomborította a hátát. Amikor Mondragó már elég közel ért hozzá, rá akarta vetni magát, de Mondragó nagy könnyedséggel tért ki előle. Ide-oda cikáztak, megállás nélkül kergetőztek. Amikor valamelyik elfogta a másikat, a földre vetették magukat, hempergőztek, harapdálták egymást. Ugráltak, kiáltoztak, egyszóval remekül érezték magukat.

– Mondragó! Megbolondultál? – nevetett Miró.

A négy jó barát hahotázva figyelte a két sárkány játékát. Mondragót mintha kicserélték

volna. Miközben Sebessel játszott, nyoma sem volt a botladozó, szégyenlős énjének. Gyors volt és ügyes, Sebesnek csak nehezen sikerült végül elfognia. Pöttöm is játszani akart, de apró termete és a hátán levő tarisznyák miatt nem tudott gyorsan mozogni. Sebes és Mondragó úgy átugrottak rajta, mintha ott sem lett volna.

Köd – a jól nevelt sárkány – volt az egyetlen, aki nem akart játszani. Ugyanott álldogált, ahol gazdája hagyta, onnan figyelte a hancúrozókat.

Miközben a sárkányok játszottak, Miró, Rézi, Galga és Csibuk fűgét majsoltak, és terveket szőttek.

Arról beszélgettek, mi lesz majd, ha a próbatétel lejár, és mindnyájuknak saját sárkánya lesz.

– Ezen a nyáron el kell mennünk sátorozni – mondta Csibuk. – Apukám új sátrat készít nekem. Eltölthetnénk három napot a tó közelében. Mit szóltok?

– Tökéletes! – ujjongott Galga. Viszem majd a lándzsáimat és a horgászbotokat, így vadászhatunk és halászhatunk is. A zsákmányt majd nyárson sütjük.

– Én is beszéltem erről az anyukámmal. Idén megengedik, hogy veletek mehessek, de csak egy feltétellel. Minden este haza kell küldenem egy postagalambot – mesélte Rézi.

– Hát, majd hat postagalambot viszünk magunkkal, hogy legyen elegendő hírvivőnk – fordult Rézihez Csibuk.

Miró is beavatta volna őket a terveibe, de tudta, ha hamarosan nem indulnak útnak, hajnalhasadás előtt nem fognak hazaérni.

– Mennünk kell! – állt fel Miró.

– Igazad van – helyeselt Rézi. – Menjünk!

Mindnyájan felálltak. Csibuk és Rézi felültek sárkányaik hátára, és a dombra felszaladó poros ösvény felé vették útjukat. Tudták, hosszú út vár rájuk, és Miró nem ülhet a sárkánya hátára. Arra gondoltak, hogy majd ők is barátjukkal gyalognak.

Galga magához hívta Sebest, aki gazdájához robogott, Mondragó a nyomában.

– Úgy látom, ha Mondragót noszogatni akarjuk, Sebes sokkal hatásosabb, mint a sárkánykeksz. Láttad, milyen gyorsan idejött? – csodálkozott Miró.

Rácsatolta Mondragóra a pórázt, de egy idő múlva úgy érezte, leszakadnak a karjai, annyit kellett rángatnia. Szabadon engedte hát a sárkányt, hadd kövesse Sebest. Legalább felszabadult a keze, és próbálgathatta útközben a csúzlit.

Galga tanácsait megfogadva, megcélzott egy ágat vagy gyümölcsöt, és lőtt. Néha egy-egy

nyulat is sikerült kiugrasztania a fák mögül. Mondragó ilyenkor legszívesebben elindult volna nyúl vadászatra, de végül mégiscsak Sebest követte.

– Ennek a sárkánynak több energiája van, mint nekünk, mindnyájunknak! – csodálkozott Csibuk.

4. FEJEZET

A Fátyolerdő

A négy gyerek a négy sárkánnyal bandukolt dombra fel, dombról le. Átbaktattak termőföldeken és bővizű folyók feletti hidakon. Az úton nem sok emberrel találkoztak, a faluk között, aki tudott, sárkányháton járt. Csak az idősebbek voltak kénytelenek gyalog járni, mert a sárkányaik is öregek voltak már és nem tudtak repülni.

Ahogy beljebb haladtak, az ég kékje elsötétedett, hűvösebb lett. A hátukat perzselő meleg után örömmel fogadták az időjárás-változást. Miró az eget kémlelte.

A fekete felhők egyre alacsonyabban úsztak az égen, körük sűrű köd ereszkedett. A nap sugarai nem tudtak áthatolni a felhőkön, és úgy tűnt, esteledik, pedig nemrég volt csak dél.

– Mi történik? – kérdezte Miró.

– Közeledünk a Fátyolerdőhöz – felelte Rézi, és meghúzta a nyugtalan Köd gyeplőjét. – De nem kell az erdőn keresztül mennünk, hogy elérjünk a kastélyotokhoz. Látod ott azt a jobbra kanyargó ösvényt? Az egyenesen az erdőhöz visz. Mi balra fordulunk.

– Ha már itt vagyunk, akkor miért nem nézünk be az erdőbe? – kérdezte Galga. – Sok idő még, míg leszáll az este.

– Szó sem lehet róla! – vágott közbe határozottan Miró. – Én ide be nem teszem a lábam, főleg nem a születésnapomon.

– Mirónak igaza van – helyeselt Csibuk. – Túl veszélyes, és most nem is vagyunk ilyenmire felkészülve.

Mirót már az erdő közelségének gondolatától is kirázta a hideg. Gyerekként sok történetet hallott az erdőről. Beszélő fák éltek benne, amelyek szavaikkal megbabonázták az embereket. A talaj nyom nélkül nyelte el azt, aki arra tévedt, akárcsak a bozót, amely labirintust formázott.

A Fátyolerdő nem az a hely volt, amit Miró szívesen megismert volna, sem most, sem máskor.

Sűrű köd ölelte körbe a csapatot, a mélyéről hangokat hallottak.

ÚÚÚÚÚÚÚ!
ÁÚÚÚÚÚ!

– Mi volt ez? – kérdezte ijedten Miró. Tekintetével Mondragót kereste, de úgy tűnt, a sárkány nem hallott semmit.

Túlságosan el volt foglalva egy ágon mászó katicabogár szagolgatásával.

– Mintha valaki bajban lenne – mondta Rézi.

– Menjünk, derítsük ki, mi ez! – javasolta Galga, megragadta Sebes gyeplőjét, és az erdő felé vezető ösvény irányába indult.

– Ne, Galga! Azonnal gyere vissza! Húzzunk innen! – parancsolta Csibuk, miközben sárkány tarkóját pöckölte, hogy gyorsabban haladjanak.

ÚÚÚÚÚÚÚÚ!
ÁÚÚÚÚÚÚÚ!

Miró felcsatolta Mondragó nyakára a pórázt, és húzni kezdte maga után. A sárkány ellen-

kezett, Sebest akarta követni. Nem igazán értette, miért nem mehet az orra után.

– Rajta, Mondragó! Ez a pillanat nem alkalmas a játéokra! – mondta Miró, és azon járt az esze, hogy minél hamarabb elhagyják ezt a helyet.

– Adj neki egy kekszet – javasolta Rézi.

Mirónak eszébe jutottak a sárkánykekszek. Kivett egy marékka a tarisznyájából, és Mondragó orra elé tette a kezét. A hatás nem maradt el. Mondragó megindult Miró után.

Galga nem tudta, mit tegyen. Szeretett volna belépni az erdőbe, belevetette volna magát egy izgalmas kalandba, de látva, hogy a barátai egyre jobban távolodnak, meghúzta Sebes gyeplőjét, megfordult és elindult a többiek után.

ÁÚÚÚÚÚÚ!
ÚÚÚÚÚÚÚÚ!

A különös hangok nem csendesedtek el.

Miró megpróbálta beazonosítani őket, de sosem hallott ezekhez hasonlót. Nem tűntek emberi hangnak. Lehet, hogy azoknak a szörnyeknek a hangja, amelyekről a legendák is regélnek? Vajon veszélyesek? Felgyorsította a lépteit, minél távolabb akart kerülni ettől a helytől, mert a félelmetes hangok szinte beleásták magukat a fülébe. A barátai csendben haladtak, mintha Mondragó is megértette volna, hogy valami nincs rendben. Magától lépkedett, nem kellett a pórázát rángatni. Mindnyájan hallgatóztak, feszülten figyelve, mikor bukkan elő a sűrű ködből a félelmetes hangokat kiadó valami. Így, szóttanul haladva, hamarosan meszebb kerültek a Fátyolerdőhöz vezető ösvénytől. Minél inkább távolodtak, az ég is egyre inkább kitisztult. Eltűntek a sötét felhők, és a gyötrő meleg is visszatért. Először Csibuk szólalt meg.

– Sosem merészkedtem ilyen közel a Fátyolerdőhöz. Mit gondoltok, mik lehettek azok a nyöszörgések?

– Fogalmam sincs, de nagyon félelmetes volt – felelte Rézi.

– Nem kéne elmondanunk valakinek? – kérdezte Csibuk. – Nézzétek csak, amott húzódik az előljáró birtokának kőfala. Meglátogathatnánk, és elmesélhetnénk neki.

– Vikkenburgnak? Hogy találkozzunk a fiával, Furdával is? Én kihagyom! Elég volt elviselni az iskolában! Nehogy most a vakációban még elmenjünk hozzá!

Furda az iskola kötekedője. Kegyetlen gyerek, aki nincs tekintettel semmire és senkire. Az egyetlen, ami érdekelte, hogy mindenkit kínozzon. Egyszer Nilt, az iskola legfélelmebb kislányát zuhogó esőben egy fához kötözte, és magára hagyta. Előfordult az is, hogy ellopta

egy osztálytársnőjüknek, Liliumnak a sárkányát. Szegény sárkányból kihajtotta a szuszt. A sarkantyúját olyan mélyen beledöfte az oldalába, hogy amikor visszakerült a gazdájához, egy hét gondozásra szorult a sárkányfarmon. Furda nyutalan gyerek volt. Szerencsésnek számított az, aki minél kevesebb időt töltött el a közelében. Valójában nem voltak barátai, de mindenkinek el kellett viselnie a gonoszkodásait, mert ő volt az előljáró fia. Senki sem merte megmondani Vikkenburgnak, hogy a fiánál elviselhetetlenebb gyerek még nem született Szomorádó történetében.

Mirónak eszébe jutott az az év, amikor Ajtána kisasszony, a tanító néni az iskolába érkezett. Furdát már az első héten megbüntette, mert piszkálta a társait, és egész nap be nem állt a szája. Büntetésből tanítás után ott kellett maradnia az iskolában, és csendben megírnia a házi feladatát. Vikkenburg fia ezt nem vette jó néven.

Amint a tanító néni elfordult, Furda meggyújtotta az osztályban található könyveket. Ugyanazon a napon a tanító néni elment az apjához, de az előljáró nem fogadta. Azzal vádolta, hogy veszélyeztette a fia életét, és elbocsátotta a tanítót.

Azóta Furda legyőzhetetlennek érezte magát, még vadabbá, gonoszabbá vált. A gyerekek igyekeztek elkerülni őt, nehogy beléjük kössön.

Határozottan rossz ötletnek tűnt, hogy Vikkenburg kastélyához induljanak.

– Amúgy meg azok a hangok biztos egy pré-rifarkastól vagy egy másik vadállattól származtak – próbálta magát meggyőzni Miró.

– Akkor most mitévők legyünk? – kérdezte Galga. Lehet, hogy valaki segítségre szorul. Szerintem vissza kellene térnünk, miután Miró kiállta a próbát.

– Előbb többet kellene tudnunk a Fátyolerdőről. Valószínűleg találunk egy könyvet, vagy valakit, aki mesélne nekünk az erdőről – javasolta Csibuk. – Ahogy hallottam, az erdőben nem élnek emberek, de vannak ott olyan állatok, amelyeket senki nem ismer. Ha vissza akarunk menni, nagyon fel kell készülnünk.

– Ha visszaértünk a kastélyunkhoz, megnézhetjük apukám könyvtárában – mondta Miró. – Sok régi, Szomorádóról mesélő könyve van, és biztos nem zavarná, ha szétnéznénk a könyvei között.

– Jó ötlet – helyeselt Rézi –, de ezt majd az után, hogy megettük Miró születésnap tortáját, amit az anyukája készített. Jaj, mindjárt éhen halok! Gyerünk, hogy minél előbb odaérjünk!

5. FEJEZET

Vikkenburg kastélya

Az út egyre kövesebb, meredekebb lett. Megérkeztek a nagy kőkerítéshez, amit már messziről is láttak. Közelről sokkal hatalmasabbnak tűnt. Olyan magas volt, hogy ha mind a négyen egymás nyakába álltak volna, talán átláthattak volna a tetején. Fekete és szürke kövekből építették. Úgy nézett ki, mint egy óriási kirakós játék. Néhol hiányzott egy-egy kő a falból, azon át a gyerekek beláttak a birtokra. A fal mögött, a pázsiton egy fenséges, sötét várkastély magasodott, amelyet árok vett körül: itt élt Vikkenburg elöljáró. Ez volt az egyetlen birtok

Szomorádóban, amelyet kőkerítés védett. Mindenki számára egyértelmű volt, hogy itt nem látják szívesen az arra járókat.

– Milyen közel van az otthonuk a Fátyol-erdőhöz – gondolta Miró. – Talán azért építettek ekkora kőfalat, hogy megvédjék magukat a vadállatoktól.

– Ezt a hegyoldalt gyalog megmászni elég fárasztó – panaszkodott Csibuk, félbeszakítva Miró töprengéseit. – Nem folytathatnánk az utat repülve, hogy egy kicsit pihenhessünk?

– Jaj, Csibuk, ne légy már ilyen lusta – mondta Rézi. – Egyébként meg eldöntöttük, hogy Miró mellett maradunk a próbatétel végéig, nem?

Miró megköszönte Rézinek, hogy nem hagyják egyedül. Ő is fáradt volt már, és szeretett volna minél előbb hazaérni. Lebukni készült a nap. Közeledtek már Miróék kastélyához, de jobbnak tűnt, ha nem töltenek errefelé több időt a szükségesnél.

Ráadásul Furdáék várkastélya mellett kellett elhaladniuk, és nem szerették volna, ha észreveszik őket. Szaporázták a lépteiket. A szemük elé sem akartak kerülni, folyton csak azokra a megaláztatásokra tudtak gondolni, amiket Furda jóvoltából osztálytársaik elszenvedtek.

Miró a hóna alá fogta Mondragó pórázát, feleremelte a parittyáját, és megcélozott egy lyukat a kőfalban. Becsukta az egyik szemét, hátrahúzta a parittyagumit, erősen tartva a bőrdarabot. Készen állt a lövésre, de hirtelen a lyuk melletti kő megmozdult, és eltűnt a kőfal mögött.

– Mi a csuda? – ámuldozott Miró.

– Mi történt? – kérdezte Galga.

– Láttad? – kérdezte Miró.

– Mégis mit? – értetlenkedett Galga.

– Ott, a kőfalban. Az egyik kő megmozdult – mutatott Miró a falon tátongó lyukra.

– Ja, persze. Biztos meglátta a kezében a parittyát, és megijedt. Látszik, hogy még sohasem

látta, ahogy lősz – gúnyolódott Galga. – Menjünk, ne állj meg!

– Galga, tényleg láttam, ahogy megmozdult – erősködött Miró.

Galga előkotorta a parittyáját, a bőrdarabkába egy makkot tett, és megcélozta a kőfalat, épp ott, ahova korábban Miró mutatott. A makk vilámgyorsan nekiütközött a fal egyik kövének.

PAFFF!

– Látod? Nem mozognak.

Miró megállt, és a falat figyelte. Nem, nem képzelődött! Látta, ahogy a fal egyik köve megmozdult. Be akarta bizonyítani, hogy igaza van, de a barátai eltávolodtak, és Mondragó is erősen húzta a pórázát, utol akarta érni Sebest.

– Hé, várjatok! – kiáltott Miró, és szaladni kezdett a többiek után.

Hamar utolérte őket. Galga mellett ballagott, de folyton a kőfalat vizslatta. Ahányszor egy

lyukat pillantott meg, benézett, hátha valami mozgást észlel. Az a furcsa érzése támadt, hogy valaki figyeli őket. Vajon Furda az, és épp borsot akar törni az orruk alá?

Hiába figyelt, nem látott semmi különöset. A fal túloldalán minden nyugodtnak és mozdulatlannak tűnt. Mintha még a szél sem mozgatna volna a növényeket odabent.

A hegyoldalon egyre nehezebben haladtak felfelé. A négy jó barátuk nem volt könnyű tartania a tempót. Galga abbahagyta a parittyázást, Csibuk ugyanolyan lassan baktatott, mint a sárkánya, Pöttöm. Pöttöm a nyereg súlya alatt cammogva lépkedett, nem volt hozzá szokva a gyalogláshoz sem. A földet seperve vonszolta a lábait.

Rézi volt az egyetlen, aki nem panaszkodott sem a hőség, sem a meredek hegyoldal miatt, és nem beszélt arról sem, mennyire éhes és szomjas. Figyelte maga előtt az utat, miközben szófogadó sárkánya mellett lépdelt felfelé.

Mondragó és Sebes is elfáradtak már. Néha játékosan megharapták egymást, dulakodtak egy keveset, de már nem ugráltak, nem kergetőztek, mint a mezőn.

Miró kicsit rosszul érezte magát, hogy a barátai ott poroszkálnak mellette, és tűrik a fáradtságot meg a meleget ahelyett, hogy valahol máshol jól éreznék magukat. Miért nem adott neki Anton egy olyan sárkányt, mint a többieké? Mondragóra nézett, aki egy lepkében gyönyörködött. Követte a felfelé repülő lepkét, és annyira lefoglalta a látvány, hogy elhasalt egy nagy kőben, és puff neki! Sebes hátán landolt. Sebes akkorát ugrott, hogy Galgát is majdnem a földre terítette. Miró már látta, milyen nagy feladat áll előtte, ha azt akarja, hogy Mondragó éppen olyan jól viselkedjen, mint a többi sárkány.

Három fa állt a közelben, hűs árnyékuk csábította Mirót. Nem szeretett volna sokáig Vikkenburg birtoka közelében maradni, de azt

is látta, mennyire elcsigázottak a barátai. A kőfal pedig olyan hosszan kanyargott előttük, mintha soha nem akarna véget érni. Miró belátta: pihenésre van szükségük.

– Pihenjünk meg a fák alatt. Gyűjtsünk erőt, még van időnk – javasolta, a lemenő napot kémlelve.

Nem kellett többször mondania. Ahogy a fákhöz értek, Csibuk és Rézi leültek a földre, nekidőltek a vastag fatörzseknek. Galga kinyújtott karokkal elfeküdt a földön.

Miró elengedte Mondragót, hátha játszani szeretne Sebessel egy keveset, de a sárkányok is inkább leheveredtek gazdáik mellé.

Miró Rézi mellé ült, ivott egy kis vizet a kulacsából. Rézit is megkínálta, aki örömmel elfogadta. Miró letörölte az állát, és újra a hosszú kőfalat bámulta. Nem értette, vajon mi célból építette az előljáró.

Szomorádó nagyon nyugodt település volt, ahol az itt élőket nem fenyegették rablók és támadók, és Vikkenburg fián kívül nem hallották hírét gonosztevőknek. Az emberek nyitva hagyták otthonaik kapuját, és soha semmi

bűntény nem történt. Vajon az előjáró miért épített az otthona köré kőfalat? Miért kell neki mindig mindent másképp csinálni? És vajon miért nem meri ezt senki se megmondani neki? Miró tudta, hogy Vikkenburg a legokosabb ember: ismerte Szomorádó teljes történetét az utolsó apró kis részletig, ismert minden törvényt, minden növényt és fát, minden sarkot. Ismerte az állatokat, a bogarakat és olyan teremtményeket is, amelyeknek a létezéséről mások nem is tudtak. Elolvasott minden könyvet, amely a tartományban fellelhető volt, sőt még annál is többet.

Azt regélték, hogy Vikkenburgnak volt a legnagyobb könyvtára az országban, és képes volt fejből enciklopédiákat idézni. De ez volna az oka a nagy védőfal építésének? Vajon tud valamit, amit mások nem? Talán mindenki veszélyben van, és ő nem szól erről senkinek?

Vikkenburg volt az egyetlen, akinek két sárkánya lehetett. Furcsa és titokzatos lények, telis-tele éles tüskékkel, hosszú farokkal. Alakjukat és színüket is tudták változtatni, ráadásul húsevők voltak, pedig Szomorádó többi sárkánya növényekkel táplálkozott.

– Talán azért épült ez a nagy védőfal – gondolta Miró –, hogy a sárkányok zsákmányai ne tudjanak elmenekülni.

Újra a kőfalat nézte. Azokat a sötét, foltos köveket. Ahogy bámulta a foltokat, megint az az érzése támadt, hogy megmozdultak. Eltávolodtak egymástól, majd újra közeledtek, mintha ritmusra tették volna, mintha a kő lélegzett volna.

De ez lehetetlen. Azt gondolta, biztosan nap-szúrást kapott, és képzelődik.

Miró megdörzsölte a szemét, és újra ránézett a kőfalra. Nem képzelődött, az a kő tényleg mozgott!

Mondragó kitalálhatta gazdája gondolatait, mert épp abban a pillanatban a falhoz indult, és farkát lóbálva, elkezdett szaglászni. Az orrát annak a kőnek nyomta, amit Miró is nézett, aztán hirtelen elkapta a fejét, mintha valami meglepte volna. A mancsával meglökte a követ, majd megkarcolta a körmével. Fűlsüketítő ordítás törte meg a csendet.

ÓÁÁÁÁ!

A négy jó barátba beléfagyott a szusz. A kőfal mozogni kezdett.

Ami korábban kőnek tűnt, nem volt más, mint Vikkenburg átváltozott sárkánya. A szörnyeteg eltávolodott a kőfaltól. Félelmetes volt, kinyitotta a száját, és ordított. A szájában akkora fogak sorakoztak, hogy simán szét-téphetett volna velük akár egy elefántot is. Szörnyű, karmos lábai elgémberedtek a kövek között, és most fenyegetően jobbra, balra suhintott velük.

Mondragót figyelte, veszedelmesen közeledett, óriási szájából nyál csurgott.

Miró, Rézi, Galga és Csibuk moccanni sem tudtak, rettegve figyelték a jelenetet. Sebes és Pöttöm elbújtak a fák mögé. Kőd életében először nem várta meg gazdája utasítását, a másik két sárkány között keresett menedéket.

– Mondragó, gyere! – szólalt meg Miró. – Gyere onnan!

Mondragó nem mozdult. Ide-oda lóbálta a farkát, és a szörnyeteget figyelte.

– Mondragó! – kiáltotta Miró.

Vikkenburg sárkánya támadni készült.

Mondragó ügyetlen volt, és sokkal kisebb termetű. Lehetetlen, hogy ezt élve megússza!

Miró attól félt, el fogja veszíteni a sárkányát, amikor még alig tölthetett el vele néhány órát. A próbatételnek annyi, és ami ennél is rosszabb, a sárkánya egy veszett szörny fogai között végzi. Abban a pillanatban Mondragó négy lábra ereszkedett, nagy lendülettel mozgatta a farkát. Játszani akart!

A szörnyeteg Mondragó felé ugrott, és épp, amikor elkapta volna, Mondragó kitért előle, és elkezdett körbe-körbeszaladni, mint ahogy korábban Sebessel tette.

Vikkenburg szürke sárkánya vörössé változott, mint a föld, amin álltak. Üvöltött

fáradhatatlanul, Mondragó után iramodott, és őrült sebességgel körözött. Mondragó még mindig csak játszott.

Miró sárkánya megunta a körözést, és új mókába kezdett. Egyik fától szaladt a másikig, és hátra-hátranézett, hogy a bestia követi-e. A szörnyszülött hol repült, hol bukdácsolva szaladt utána, de éles fogai mindig a levegőben csattantak.

A gyerekek tehetetlenül bámultak, fogalmuk sem volt, mit kellene tenniük. Ha közbelépnek, a szörnyeteg egy harapással lenyeli mindannyiukat, ha meg nem tesznek semmit, Mondragónak vége.

Miró elindult feléjük. Nem volt terve, de nem tudta tovább nézni a jelenetet. Abban a pillanatban a kőfal mögül megjelent a másik sárkány feje. Még nagyobbnak tűnt, mint az előbbi szörnyetegé.

A szemei dühtől világítottak. Lopakodva Mondragó felé közeledett, aki háttal állt a falnak.

– Vigyázz, Mondragó! – kiáltotta Miró.

Mondragó megfordult, és meglátta a támadásra kész szörnysárkány nyitott száját.

– JAAAJJ! – zúgta Galga, és talpra ugrott. Felkapott egy éles követ, és parittyájával célózta a sárkányt. Tudta, hogy az a kis kő csak

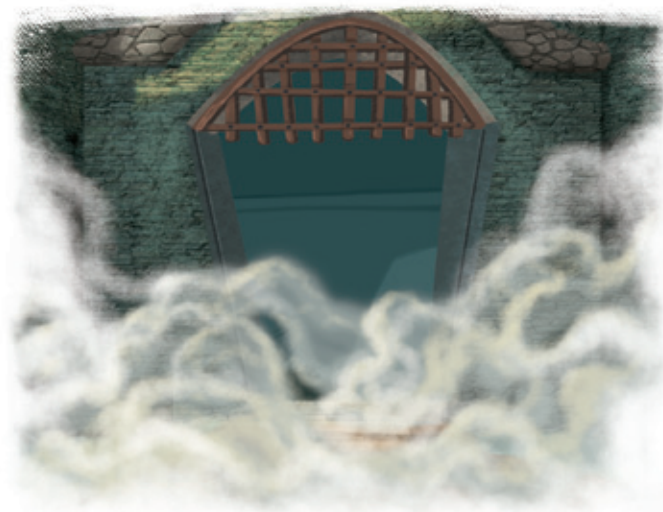
megcsiklandozza a szörnyeteget, de mással nem támadhatott.

Nem volt ideje ellőni. Mondragó, ahogy meglátta a két őrjöngő fenevadat, összehúzta magát, és teljes sebességgel megindult a kastély felé vezető úton. A szörnyszülöttek azonnal a nyomába eredtek. A három sárkány egy szempillantás alatt átviharzott a várarkot átszelő hídon, és egyenesen a kastély nyitott bejárata felé vágtatott.

– Mondragó, gyere vissza! – üvöltötte Miró mindhiába. Túlágosan messze volt, hogy meghallja. – Mondragó!

– Muszáj megkeresnünk! – mondta Rézi, Miró és Galga mellé állva.

– Mégis mit kezdünk azzal a két fenevaddal?
– lépett hozzájuk Csibuk.

A hideg futkosott Miró hátán, ahogy Mondragó és üldözői berobogtak a várkastély kapuján. Úgy érezte, nincs remény, Mondragó nem menekülhet a karmaik közül.

Ennél rosszabbul nem alakulhattak volna a dolgok. A kastélyban a két fenevad könnyen elkapja Mondragót. Eltéved, elbújni és elmene-
külni sem tud.

– Meg kell próbálnunk segíteni rajta! – ordította elkeseredetten Miró. – Gyerünk!

6. FEJEZET

Furda

Miró soha nem szállt szembe sárkányokkal. A parittyákon kívül nem voltak fegyvereik, de Miró tudta, hogy mindent meg kell próbálniuk. Hibásnak érezte magát. Bárcsak pórázon tartotta volna Mondragót, akkor soha nem ment volna a kőfalhoz! Oda kellett volna kötnie egy fához. Jobban kellett volna figyelnie rá. Kellett volna... Kicsit késő már arra gondolni, mit kellett volna cselekednie. A legfontosabb most az, hogy tegyenek valamit. Sosem tudná megbocsátani magának, ha a sárkányának baja esne! Szemügyre vette az árkot és a várkastély kapuját.

– Nagyon vigyáznunk kell! Nem tetszik nekem a várárok, biztos tele van krokodilokkal vagy kígyókkal. A vize átfolyik a várfalon. Talán ha közelebb érünk, kiálthatnánk Vikkenburgnak. Ha a kastélyban van, biztos segítene. Nem fogja engedni, hogy a sárkányai kárt tegyenek Mondragóban. Ki tudja, talán Furda sincs itthon – mondta Miró.

– Igen, és az is biztos, hogy a tehenek repülnek, és a disznók beszélnek, ne viccelj! – gúnyolódott Galga Miró mögött. – Hagyjuk már a beszélgetést, és induljunk, amíg nem késő! Aztán majd csak valami az eszünkbe jut odabent – szólt rá Miró.

Alighogy a gyerekek sárkányaikkal együtt bejutottak a várkastély udvarára, egy újabb sárkány körvonalai rajzolódtak ki a magasban. Fogalmuk sem volt, honnan jöhetett elő. Mint akit puskából lőttek ki, villámgyorsan közeledett feléjük. A hátán ült valaki!

A sárkánylovas kezében vaslánc csörgött, a végén tüskés vasgolyóval, amit körbe-körbepörgetett a levegőben, miközben a sarkával a sárkánya oldalát bökdöste, hogy gyorsabban repüljön. Furda volt az.

Sárkányának, Jégnek a hátán eszeveszett gyorsasággal közeledett.

– Csak ez hiányzott! – fújtatott Galga.

Furda – megrántva Jég gyeplőjét a négy jó barát előtt – nagy port kavarva ért földet. Elengette a gyeplőt, amit egy kézzel tartott, leszállt a sárkányról, közben fenyegetően pörgette a vasláncot.

Csizmájának éles sarkantyúi Jég oldalát véresre sértették.

A nyeregről is láncok lógtak meg egy nagy, késsel teli tok. Furda láncvértet és durva posztóköpenyt viselt. A négy jó barát hátrahőkölt.

– Nocsak, nocsak, nocsak – mondta lassan közeledve Furda –, úgy tűnik, vendégek érkeztek. Vagy inkább betolakodók?

Miközben Furda az osztálytársait fenyegette, sárkánya, Jég a földön kúszott Pöttöm, Sebes és Köd felé, és az orrából lángcsóvákat lövellt. A három sárkány hátat fordítva, sípolva menekült korábbi búvóhelyére, a fák mögé.

Miró, Rézi, Csibuk és Galga nem mozdultak.

Tudták, felesleges szaladni, bármit is mondanak, most Furda kezében van a sorsuk. Ő az, aki eldönti, elengedi őket, vagy előtte jól kigonoszkodja magát.

– Nem emlékszem, hogy küldtem volna meghívót – folytatta Furda –, és nem szeretem, ha az engedélyem nélkül betolakodnak a birtokra.

– Tudod, az van... – kezdte Miró remegő hangon.

– Mi van, te undok törpe? Azt akarod, hogy megszabadítsalak a lúdtalpaidtól? – csattant fel Furda, és akkorát lendített a vasgolyón, hogy az Miró lábujjai előtt pár centiméterrel ért földet.

Miró hátraugrott, de Furda követte, szemtől szemben álltak egymással.

– Akarod, hogy darabokra vágjalak, mert be-lopakodtál a birtokunkra? – fenyegetőzött Furda.

Miró egész testében remegett. Szeretett volna mondani valamit, de egy szó sem jött ki a torkán. Egyébként is, mit mondhatna Furdának, hogy békén hagyja?

Rézi a segítségére sietett. Furda mellé lépett, és azt mondta:

– Miró sárkánya betévedt a kastélyotokba. Csak be akarunk menni érte, és már itt sem vagyunk.

– Miró sárkánya? Hahahaha! És milyen sárkány az? Fából van? – gúnyolódott Furda.

– Igazi sárkánya van – magyarázta Rézi. – Ma töltötte be a tizenegyet, és Antontól kapott egy sárkányt. Nem akarunk zavarni. Ahogy visszakaptuk, békén hagyunk, és elmegyünk.

– És miért kéne beengednem benneteket? Az a sárkány bejutott a birtokunkra, így a tulaj-

donom, és ha belegondolok, legalább találva van a vacsora apám sárkányainak – mondta Furda.

– Ne! – kiáltotta Csibuk. – Ezt nem teheted! Nincs jogod hozzá!

– Ó, nem? És ki fogja megakadályozni? Te, te kis utálatos patkány? – kérdezte Furda, a vasgolyóbist lóbálva, és nagyot lökött Csibukon. Csibuk nem számított rá, nem volt ideje kitérni előle. Leesett a földre, a hátikosara kinyílt, és a postagalamb ijedten repült ki belőle.

– Nézd meg, mit tettél! – kiáltotta Csibuk mérgesen, miközben a távolodó galambját nézte.

– Jaj, jaj, jaj! – csúfolkodott Furda. – Paff neki! Nézd csak, elrepült! Most hogy fogod értesíteni az anyukádat, hogy jöjjön, és cserélje ki rajtad a pelenkát?

Csibuk gyűlölködve pillantott Furdára.

Mennyire utálta ezt a gonoszkodót! Igenis patkányfeje van. Jó lenne felállni, és lenyeletni vele azt a vasgolyót. De Csibuk nem az a fajta volt, aki könnyen kijön a sodrából. Soha nem verekedett, és most sem akart csatázni.

– Nem azért jöttünk, hogy keressük a bajt – mondta határozottan Rézi. – Kérlek, inkább segíts!

Rézi tudta, hogy Furda kötekedni akar, hogy bebizonyítsa: ő az erősebb, nála a hatalom, és csak ürügyet keres, hogy használhassa a fegyvereit. De sem Rézi, sem a barátai nem akarták megadni neki ezt az örömet.

Miközben Rézi megpróbálta meggyőzni, hogy hagyja őket békén, Miró kétségbeesetten figyelte a várkastély bejáratát. Nem észlelt mozgást, hangokat sem hallott, semmi jele nem volt a sárkányoknak.

– Gyere vissza, Mondragó, kérlek! – fohászkodott magában. Alig pár pillanat múlva, mint-

ha gazdája gondolataiban olvasott volna, Mondragó alakja tűnt fel a kapuban.

Nézett jobbra-balra, és szaporán szedte a lábait, hogy minél előbb átszelje az árkon átívelő hidat. Nem kellett sokat várni, nyomában

ott zihált a két gyilkos, habzó szájú szörnyeteg is, hogy széttépjék. Nem ejtették csapdába! Mondragó él!

– Ott van! – kiáltotta Miró meghatódva.

Furda megfordult, és Mondragót figyelte, aki feléjük tartott, nyomában a két fenevaddal. Furda megforgatta a feje felett a vasláncon függő golyót, mintha Mondragóra akarna támadni. Mondragó nem menekülhetett! Ha megtorpanna egy pillanatra, Vikkenburg sárkányai kapják el, de ha feléjük szalad, Furda csapja agyon a vasgolyóval. De Mondragót nem térítette el Furda látványa, nem tért le az útról.

Amikor már csak pár méter választotta el őket egymástól, Furda elhajította a vasgolyót. A golyó láncostul pörgött a levegőben. Mondragó észrevette, és az utolsó pillanatban elugrott előle. A vasgolyó az egyik, őt követő fenevad fején landolt. Az állat mérgesen üvöltött.

PAFF!

– Nesze neked! – kiáltotta Galga diadalittasan.

Mondragó ijedten hátranézett, elvesztette az egyensúlyát, és a földön hempergőzve Furda lábai előtt állt meg. Amikor a másik fenevad meglátta, hogy Vikkenburg fia áll előtte, lassított, és végül sikerült megállnia. Fáradtan, lihegve fűjtatott, éles agyarait fitogtatta.

– HEHEHE! – vihogott Furda, a földön fekvő Mondragóra mutatva. – Ezt nevezed te sárkánynak? Micsoda hasznavehetetlen hús-gombóc! Nézzétek, milyen bugyuta képe van!

Furda kinyújtotta a kezét, hogy orron legyintse Mondragót, de ezzel azt érte el, hogy a sárkány hátrahúzta a fejét, szorosan becsukta a száját, és

Furdára prűszkölt, és az orrából lángnyelvek csaptak elő. Furda megpróbálta kikerülni a lángokat, de a lángok belekaptak a köpenyébe, és úgy elkezdett égni, mint a szalma.

– JAAAAJJJ! Elégem! JAAAAJJJ!

Körbe-körberohangált, próbálta eloltani a tüzet.

– A várárok! – kiáltotta Miró. – Ugorj be a várárokba!

Furda megfogadta Miró tanácsát, iszkolt is a várárok felé.

– Jaaaaaaaaaaaaaaaaaajjjj!

Jég, meghallva a gazdája sopánkodását, nem piszkálta tovább Sebest és Pöttömöt, Furda után repült, aki egy égő fáklyához hasonlított. Az előljáró sárkányai is a nyomába eredtek, de a legkevésbé sem azért, hogy segítsenek rajta. Megakarták csodálni, milyen emberi lény az, aki ugyanúgy tüzet áraszt magából, mint ők.

Az árokhoz érve Furda gondolkodás nélkül belevetette magát a vízbe.

A sárkányok a várárok szélén várták, hogy kikecmeregjen.

Rézi volt az első, aki a nagy csendben észbe kapott.

– Gyerünk! Gyorsan! Húzzuk el a csíkot, még mielőtt visszajöhetne!

– Nem kellene megnéznünk, hogy jól van-e? – kérdezte Csibuk.

– Csak a köpenye égett meg – mondta Rézi. – És amúgy is, tud úszni.

Furda fejét már a víz felett lehetett látni. A fiú kapkodva szedte a levegőt, és a sáncárok falához úszott. Kinyújtotta a kezét, megpróbált kimászni, de a fal túl síkos volt, és megcsúszott a keze. A fal túlságosan magas volt ahhoz, hogy megkapaszkodjon rajta, és kimásson.

– Jég, segíts! – parancsolta a sárkányának.

Jég nem mozdult. Fentről nézte, a víztől tisztes távolságra.

– Jég! – csapott a vízbe egyik kezével Furda.
– Nem kell úsznod. Gyerünk már! Segíts, hogy kimászhaszak innen, mert ha nem, fasírtot csinállok belőled!

Jég mozdulatlanul figyelt, egy hangyányit sem volt hajlandó közeledni a háborgó vízhez. A másik két sárkány sem moccant. Furda egyre mérgesebbé és kétségbeesettebbé vált.

– Gyerünk, menjünk már! – kiáltott Rézi. – Látjátok, jól van. Csipkednünk kell magunkat, még mielőtt kimászna. Nem vesztegethetjük az időt!

– Igazad van – helyeselt Miró. – Rajta, Mondragó!

Felcsatolta sárkánya pórázát, és a kőfal mellé vezette. Mondragó nem ellenkezett.

Furda észrevette a vízből, hogy az osztálytársai elmennek, és fenyegetőzni kezdett:

– Miró, ezt még megkeserülöd! Fizetni fogsz, ahogy a barátaid és az a nevetséges sárkányod is!

Miró nagyot nyelt. Nem igazán örült, hogy mostantól kezdve Furda feketelistáján szerepel majd. Mind ez idáig sikerült láthatatlannak lennie, és sosem keveredett vele szóváltásba, de sejtette, hogy a napjai meg vannak számlálva. Tudta, Furda sosem fogja békén hagyni.

– Ezen majd később töröm a fejem. Minél előbb haza kell érnem – gondolta. Az utat nézte, ami messzire elviszi Vikkenburg várkastélyától. Eldöntötte, hogy nem néz hátra, amíg ki nem állja a próbát.

Leereszkedtek a köves domboldalon. Széles legelőre értek, amelyet terméstől roskadozó almafák szegélyeztek. Más alkalommal biztosan megálltak volna gyümölcsöt majszolni, de most nem késlekedhettek. Sok időt veszítettek, és a nap már lebukni készült.

7. FEJEZET

A menekülés

Míró pórázon vezette Mondragót. A sárkány nyugodtan haladt, felemelt fejjel, szorosan összeszorított szájjal, láthatólag el akart kerülni minden felesleges prüszkölést. Úgy tűnt, mintha tudta volna, mibe keveredtek, és zokszó nélkül engedelmeskedett.

– Gondolod, hogy Furda elindul utánunk, ahogy kimászik a vízből? – kérdezte Galga.

– Ne is kételkedj! – mondta Csibuk. – Furda sosem felejt. De nem olyan könnyű kimásznia. Szerintem az árokból egyedül képtelen lesz kijönni. Ha az apja nincs a kastélyban, várnia kell, amíg hazaérkezik, de mi addigra már nagyon messze járunk.

– Remélem, igazad van – mondta Galga, és kivette csúzliját a hátizsákjából, majd a lövedéktartóba egy követ helyezett.

Elérkeztek egy elágazáshoz.

– Jobbra – mutatta Galga.

– Nem, balra kell menni – mondta Rézi.

– Várjatok, megnézem a térképet – mondta Csibuk, és Pöttöm nyeregtáskájához indult. Addig keresgélt, míg megtalálta. Miközben a barátai megbeszéltek, merre kell menniük, Miró elmélázott, mi is történt velük. Nyugtalan volt. Nemcsak a sárkánya életét veszélyeztette, hanem azt is elérte, hogy Furda a barátait is üldözni fogja. Hogy hozza ezt helyre? Furda nem az a gyerek, akivel könnyen dűlőre lehetne jutni. Arra gondolt, segítséget kér a szüleitől, de ők talán sosem szállnának szembe az előljáró fiával. Szép kis zűrzavar!

Ez a születésnap sokkal, de sokkal rosszabb annál, mint amire számított. Van egy sárkánya,

akinek csak a játékon jár az esze, a környék gonosza valahol mögöttük, és alig maradt pár órája, hogy visszaérjen a kastélyba, és sikeresen be tudja fejezni a próbát.

Mondragóra nézett, és arra gondolt, hogy fáradt és éhes lehet. Bedugta a kezét a sárkánykekszes tarisznyába, és kivett egy kekszet. Oda nyújtotta a sárkánynak, de az felemelte a fejét, és szorította a száját.

– Nem kérsz? – kérdezte Miró. – Haragszol?

Mondragó továbbra is büszkén feltartotta a fejét.

Mirónak úgy tűnt, mintha egy vékonyka hangot hallana Mondragó szájából.

– Mi ez? – kérdezte. – Mi ez a hang?

Kinyújtotta a kezét, hogy kinyissa Mondragó száját, de a sárkány elhúzta a fejét.

Újra hallotta a hangot. Már teljesen biztos volt abban, hogy hang szűrődik ki a sárkány szájából, és úgy hitte, érti, amit mond:

– Engedj ki, te állat, mert ha nem, megbánod!

– Mi van a szádban? – kérdezte Miró. – Gyerünk, nyisd ki!

Miró dulakodni kezdett Mondragóval, de hiába, mert a sárkány nem akarta megmutatni, mit rejteget.

Rézi odament hozzájuk, hogy megtudja, mi történik.

– Azt hiszem, Mondragónak van valami a szájában – magyarázta Miró –, de nem enged, hogy megnézzem, mi az.

Újra hangok hallatszottak Mondragó szájából.

– Mmmmmmm, mmmmmmm!

Rézi Mondragóhoz lépett, de a makacs sárkány erősen szorította a száját, és feltartotta a fejét.

– Csiklandozzuk meg! – javasolta Rézi, és Mondragó hasát csikizni kezdte. – Ez mindig hatásos.

Az elején Mondragó megpróbált mozdulatlan maradni, de Rézi nem adta fel. Tovább csikintotta a sárkányt. Mondragó elkezdett izegni-mozogni.

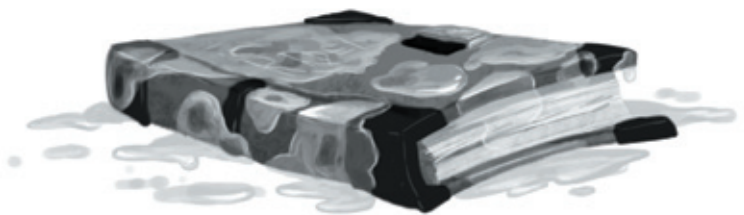
– Segíts! – kérte Mirót Rézi.

Miró Mondragó másik oldalára állt, és ugyanazt csinálta, amit Rézi. A sárkány ezt már nem bírta. Mozgatta a lábait, lóbálta a farkát, nyújtotta és összehúzta a nyakát. Erősen csiklandították. Végül kinyitotta a száját, és valami kiesett a földre.

– Nézd csak! – mondta Miró. – Ez meg mi lehet?

Miró közelebb lépett, hogy megnézzze. Letérdelt a földre, hogy jobban lássa.

Nem tűnt sem emberi lénynek, sem állatnak. Négyzet alakú volt, beborította a nyál.

– Egy könyv! – ámuldozott Miró.

Lehajolt, hogy kézbe vegye, és meglepte, milyen meleg volt. Mintha most jött volna ki a kemencéből. Ilyen forróság lenne Mondragó szájában? A könyvnek barna bőrkötése volt. A borítóján vésett betűk, de a nyál miatt nem lehetett elolvasni őket. Miró az ingujjával gondosan megtörölte a könyvet. Az aranybetűk ragyogni kezdtek, és csak egy szó volt a borítón:

RÍDEL

Semmi más, sem szavak, sem rajzok.

Miró meglepődött. Ránézett tátott szájú sárkányára, aki le nem vette a szemét a könyvről. Miró Mondragó szájához lépett, belenézett, hogy van-e még benne valami, de nem volt.

– Milyen furcsa – gondolta. – Meg mernék esküdni, hogy hangokat hallottam.

Újra megvizsgálta a könyvet.

Rézi átnézett a válla felett.

– Rídel? – kérdezte. – Nekem ez a szó semmit nem mond.

– Nekem sem – fűzte hozzá Miró.

– Mi az? – kérdezte Csibuk, aki épp a térképét tette vissza a helyére. Ő és Galga már biztosan tudták, merre kell folytatniuk az utat.

– Mondragónak egy könyv volt a szájában – mutatott Miró a könyvre. – Az a címe: Rídel.

– Miről szól? – közeledett Galga.

– Fogalmam sincs – vont a vállát Miró.
– Nézzük meg!

Óvatosan kinyitotta a könyvet. A lapok kissé nedvesek voltak, nem akarta elszakítani őket. Milyen furcsa! A lapok fehérek.

Belelapozott a könyvbe. Minden oldal üres volt. Vajon eltűntek a betűk Mondragó nyála miatt? Ha így lett volna, valami biztos megmaradt volna, egy bekezdés, egy ékezet, valami. De ez a könyv üres! Lehet, hogy napló volt, vagy egy rajzfüzet. Vagy egy Rídel nevű valaki tulajdona. Vagy lehet...

– Jól van, hát ha nincs semmi, jobb, ha továbbindulunk – mondta Rézi türelmetlenkedve. – Nézzétek, most jön fel a Hold!

Miró a dombok felé nézett, és tényleg, a fák fölött ott látszott a kapaszkodó Hold. Hamarosan letelik az idő! Azonnal indulniuk kellett.

– Igen, induljunk! – mondta. Kinyitotta a hátára kötött tarisznyát, és beleengedte a könyvet. Mintha egy jaj!-t hallott volna, de úgy döntött, erről most nem vesz tudomást.

– Biztosan nagyon fáradt vagyok – gondolta –, ezért hallok butaságokat. Ma hajnalban az ágyamban jobban szemügyre veszem. Most a leggyorsabban vissza kell érnem a kastélyba.

– Balra! – mondta Galga.

– Nahát, akkor nekem volt igazam, ugye? – kérdezte Rézi.

– Az igazság az, hogy jobbra is lehet menni, de az út arrafelé nehezebb, és azt gondoltam, nem tudnál minket követni – kötekedett Galga.

– Ó, igen? – kérdezte Rézi, és kihúzta Galga zsebéből a csúzlját. – Lássuk, te tudsz-e engem követni? – kiáltotta, és szaladni kezdett.

Galga a nyomába eredt, de Rézi nagyon gyors volt. Bevetette magát a fák közé, hagyta, hogy Galga utolérje egy kicsit, aztán amikor eléggé közel ért hozzá, megfordult, és eliszkolt előle.

– Add vissza! – kiáltotta Galga.

– Gyere, vedd el! – kiáltotta vissza Miró.

Galga belefáradt a futkározásba. Olyan képet

vágott, mint aki mesterkedik valamiben. Oda-
lépett Rézi sárkányához, és a szeme sarkából
Rézit figyelte.

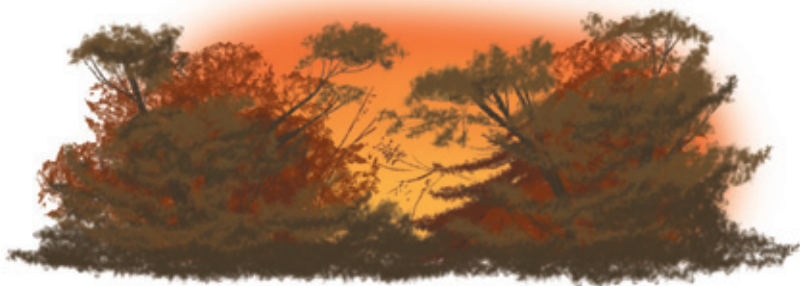
– Lássuk csak, kis Köd – mondta ravaszul
Galga –, mit szólnál egy kis sétához a barátod-
dal, Galgával?

– Galga, eszedbe ne jusson! – szaladt Galga
felé Rézi.

Amikor már épp elfogta volna, Galga kitért
Rézi elől. Immár Rézi szaladt Galga után. Meg-
cserélődtek a szerepek.

Miró messziről nézte a barátait, és nevetett.

– Legalább jól érzik magukat – gondolta.
Még mindig felelősnek érezte magát azért, hogy
olyan sok veszélynek tette ki mindannyiukat.
Ahogy játszani és nevetni látta őket, kicsit
megvigasztalódott.

8. FEJEZET

Még egy utolsó erőfeszítés

Kacagva, kergetőzve és tréfálkozva tették meg
a következő hosszabb távot. A nap már majd-
nem eltűnt a fák koronái között, a hőmérséklet
sokkal elviselhetőbbé vált.

Úgy egyeztek meg, hogy nem állnak meg
többet. Éhesek és fáradtak voltak, de még egy
utolsó erőfeszítést szerettek volna tenni, hogy
minél előbb megérkezessenek Miróék kas-
télyának hűvös falai közé, és fedél lehessen
a fejük felett. Egy jó lakomára vágytak, na meg
arra, hogy ne kelljen Furda újabb felbukkaná-
sától tartaniuk.

Az anyukája által készített finom torta gondolata erőt adott Mirónak. Vajon most mit csinálhatnak a szülei? Vajon aggódnak-e érte? Eszébe jutott az a nap, amikor a nővére hazavitte a sárkányát. A szülei finom uzsonnát készítettek, és meghívták a nővére barátait, hogy köszöntsék az ünnepeltet.

Lizinka rövid idő alatt vitte véghez a próbát, és a szülei napokon át büszkén újságolták, hogy a lányuknak mindenkinél gyorsabban sikerült kiállnia a próbát. Mi történne, ha neki nem sikerülne? Szégyellnék a fiukat? Csalódnának benne?

Miró az egyre erősebben ragyogó Holdat bámulta. A Hold felszínére árnyékok festettek száját, szemet, orrot. Aggodalmas, figyelő arcával csak kapaszkodott egyre feljebb és feljebb.

– Ne rohanj! – kérlelte gondolatban Miró. – Várj még egy kicsit, már közel járunk!

Valóban közel jártak, a község leglakottabb részéhez értek, ahol a dombok alacsonyabbak voltak, és több kastélyt is lehetett látni.

Az égen nagyobb volt a sárkányforgalom, a sárkányok ide-oda vitték a gazdáikat. Mirónak úgy tűnt, mintha felismerné Pákot és Tákot, az ikreket egyforma sárkányaik hátán, valamint Láng urat is a páncélboltból, aki a kétfarkú sárkány hátán repült, és egy nagy, teli zsákot vitt valahová.

Furdának nyomát sem lehetett látni, és Miró nagyon remélte, hogy ez így is marad. Már nincs sok hátra és megérkeznek!

A hídhöz közel két kövér sárkányt pillantott meg a gazdáikkal, akik ugyanolyan tömzsik voltak, mint a sárkányaik.

Négyen összetéveszthetetlenek voltak.

– Csibuk – mondta Miró –, azok ott nem a szüleid?

– Tényleg, ők azok! – hunyorított Csibuk, hogy jobban láthassa őket. – Mit keresnek itt?

– Azt hiszem, valami papírokat néznek – mondta Galga.

Csibuk apja egy nagy papírcsomót tartott a kezében. Azok a térképek lehettek, amelyeket maga készített.

Bár ő volt a község térképésze, és bejárta Szomorádó minden zegzugát, hogy megrajzolja értékes térképeit, mégis mindig eltévedt. Számtalanszor előfordult, hogy megszakították az utazást, és leszálltak a sárkányaikkal a földre, hogy megkeressék a térképen, merre járnak.

– Apa, anya! – kiáltott Csibuk, és a kezeiből
tölcsért formált a szájához. – Hahó!

Csibuk szülei felemelték tekintetüket, és meg-
látva a fiukat, szélesen integetni kezdtek.

– Pötty! – kiáltották. – Jól vagy?

Miró jól tudta, hogy Csibukot Pöttynek szó-
lítják és nem Csibuknak, mégis mindig meg-
lepődött rajta.

– Ó, most már tudom, mit keresnek itt –
mondta Csibuk. – A galambom biztosan haza-
ért, és nem vitt üzenetet. Nyugtalankodtak,
és úgy döntöttek, megkeresnek.

Csibuk visszaintett a szüleinek.

– Igen, jól vagyunk!

Ahogy közeledtek, Mirónak hirtelen eszébe
jutott, amit Anton mondott: „Felnőtt kísérete
nélkül kell hazaérned a kastélyotokba.” Ha kö-
szöntené Csibuk szüleit, biztosan szeretnék
elkísérni őket, vagy egy jobb utat javasolnának.
Nem mehetett oda hozzájuk.

– Várj! – kiáltotta Miró aggódva. – Mennem kell.

– Miért? – kérdezte Csibuk. Nem értette
Miró furcsa viselkedését.

– Ha a szüleid velünk maradnak, elbukom
a próbát – magyarázta Miró. – Nem kockáztat-
hatok. Nem engedhetem, hogy akár egy felnőtt
is elkísérjen vagy segítsen.

– Igazad van! – helyeselt Galga. – Szaladj
arra, majd mi feltartjuk őket!

Galgát lázba hozta a feladat, hogy Csibuk
szüleit mindenáron fel kell tartóztatni.

– Rendben, ne aggódj! A szüleim meg fogják
érteni. Ne késlekedj! Találkozunk a kastélyban.

Miró meghúzta Mondragó pórázát. A sár-
kány csodálkozva nézett gazdájára. Nem értet-
te, miért kell elszakadniuk a csapattól. Próbált
ellenállni, és követni akarta a többieket, akik
a híd felé indultak.

– Gyerünk, Mondragó! – mondta határozot-
tan Miró. – Erre!

Mondragó húzta még egy kicsit a pórázát, nem akart arrafelé menni, amerre gazdája vezette, de amikor észrevette, hogy Miró a sárkányekeszes tarisznnyába nyúl, trappolva követte.

A folyót szegélyező kövek felé vették útjukat.

Miró látta, ahogy a barátai felülnek sárkányaik hátára, és Csibuk szüleikhez repülnek, hogy köszöntsék őket. Nekik legalább nem kell többet gyalogolniuk, neki azonban még maradt hátra némi gyalogolnivalója. Fájtak a lábai, és arra vágyott, hogy lefeküdjön és megpihessen. Bárcsak Mondragó tudna repülni! Mondragó apró szárnyaira nézett. Robusztus testéhez képest nevetségesen kicsik voltak. Ha nem nőnek nagyobbra, sosem tud majd a magasba emelkedni.

– Figyelj csak, Mondragó – mondta hangosan Miró. – Be kell mennünk a vízbe, át kell szelnünk a folyót. Ugye nem félsz a víztől?

Mondragó próbálta felfogni, amit a gazdája mondott, és közben kicsit megbökteobta Miró kezét, hogy még több sárkánykekszet adjon neki.

Miró belecsúsztatta a kezét a kekszes tarisznyába, kivett egy marékka. Nem tudta, hogy a sárkány akar-e úszni vagy sem, mindenesetre felkészült, ha esetleg győzködni kéne.

A folyó partjához érve, Miró látta, hogy heves a víz sodrása. A folyóból nagyobb kövek magaslottak ki. Egymástól elég távol helyezkedtek el, de Miró meg volt győződve arról, hogy néhány jól célzott ugrással át tudna érní a másik partra anélkül, hogy vizes lenne. Reménykedett benne, hogy a terv működik, mert egyáltalán nem fűlt a foga az úszáshoz. Csak kevés súlyt vihetett magával, hogy könnyebben tudjon ugrani.

Levette a zsákot a hátáról, és számba vette a tartalmát: a sarucsizmájának a tartozékai, a síp, amit még nem is használt és a titokzatos könyv.

Leccsatolta a derékszíját, majd a kis kekszes tarisznyával és a vizes kulacssal együtt betette a zsákjába. Kihúzta magát, feje fölött többször meglóbálta a zsákot, és átdobta a folyó túlsó partjára.

PAFF!

– JAAAAAAAAAAAAJJJ!

Mirónak úgy tűnt, mintha kiáltást hallott volna, de a másik parton nem látott egy teremtet lelket sem, csak a hátizsák esett a füves tisztásra.

– Milyen furcsa – gondolta. Mondragó felé fordult.

– Jól van, Mondragó, most mi jövünk – mondta.

Miró lejjebb ment a folyóhoz, hogy elérhesse az első követ, ahonnan egy jól kiszámított ugrással el tudta érní a másodikat. Mondragó figyelt.

– Gyerünk, haver – biztatta Miró –, gyere ide!
Neked biztosan nem kell ugranod.

Mondragó lépett egyet.

– Nagyon jó – mondta Miró, akit meglepett, hogy a sárkányt nem zavarja a víz. – Gyere, előbb én ugrok, aztán majd te jössz!

Miró lendületet vett, ugrott, de szerencsétlenségére egy mohával teli kövön landolt. Ahogy a lába érintkezett a zöldes kővel, megingott, és beesett a vízbe. Jól megütötte magát.

– NEEEEEM! – kiáltott, még a sárkánya pórázát fogva. – NEEEEEM!

Mondragó leengedte a fejét, érezte a gazdája súlyát és azt, ahogy a póráza megfeszül, húzza őt a folyó felé, de nem mozdult. Ott maradt a parton, elviselve a terhet.

– Segíts, Mondragó! – kiáltotta Miró.

Tartotta erősen a pórázt, de az erős sodrás egyre jobban húzta a kezét. Tépte a szíj a bőrét, nyúzta a karjait. Érezte, hogy nem bírja már sokáig.

– Húzz, Mondragó, húzz!

De a sárkány nem mozdult. Zavartan figyelte Mirót.

Miró érezte, hogy megcsúszik a tenyerében a kötél. Az ujjai közül lassan kicsúszott, ő beleesett a vízbe, a háta a kövekbe ütközött.

– JAAAAAAAAAAJJJ! – kiáltotta.

Mondragó még mindig nézte a gazdáját, majd mintha mély álomból ébredt volna fel, cselekedni kezdett.

Hatalmas lábaival belelépett a folyóba. Két ugrással Miró elé ugrott, így sikerült megakadályoznia, hogy a fiút elsodorja a víz.

Lehajtotta a fejét, és ingénél fogva finoman felemelte Mirót.

– Húúúú! – mondta Miró meghiúsultan.
– Vigyél ki innen, kérlek!

Mondragó nyugodtan lépkedett a vízben, Miróval a szájában. Nehézségek nélkül kelt át a sodró áron, aztán a partra érve határozott

léptekkel továbbhaladt a dombtetőre. Mirót még mindig a szájában tartotta.

Amikor egy füves részre ért, finoman letette Mirót, majd visszafordult, hogy összeszedje a tóparton maradt hátizsákot.

Miró lefeküdt a földre, és próbált nyugodtan lélegezni. Fájt a háta az ütésektől, amiket a kövek okoztak neki. Csuromvizes volt, és az ijedségtől a szíve majd kiugrott a helyéről.

Nézte, ahogy a sárkány a szájában hozza a hátizsákját, és leteszi mellé. Miró a földön megtámasztotta magát a kezeivel, és lassan-lassan felemelkedett. Odalépett a sárkány mellé, és megölelte.

– Köszönöm, Mondragó – mondta. – Megmentetted az életemet.

Mondragó nem mozdult. Nem távolodott. Nem prüszkölt. Mozdulatlan maradt, miközben Miró ölelte.

– Természetesen sokkal okosabb vagy, mint ahogy elképzeltem – mondta a szülinapos a sárkánynak, amikor sikerült végre megnyugodnia.
– És nem félsz a víztől!

Antonnak igaza volt. Mondragó különleges sárkány. Miró megbánta, hogy valaha is kételkedett benne és másik sárkányt szeretett volna helyette. Lehet, hogy nem tud repülni, és könnyen elterelődik a figyelme, de amikor a legnagyobb szüksége volt rá, Mondragó ott volt, és segített. A sárkánya megmentette, és biztonságos helyre vitte.

Miró őszintén büszke volt rá.

Kinyitotta a zacskót, kivett belőle egy marék kekszet, és Mondragó felé nyújtotta, köszönetképpen a derék tettért.

– Tessék – mondta –, megérdemled!

Az előttük magasodó domb tetejére nézett, szája az egyik fülétől a másikig szaladt.

Már láthatta a kastélyukat. Megcsinálták!

A Hold egyre feljebb kúszott az égen, de már nem aggódott emiatt, mert épp elég idejük maradt, hogy hazaérjenek. Ketten voltak: ő és Mondragó, és együtt legyőzték az ijedtséget, a veszélyeket, a folyót! Vállára vette a zsákját, megmarkolta a pórázt, és nekiiramodtak az utolsó dombnak.

9. FEJEZET

Az út vége

Az út hátralévő részét mindenféle kellemetlenség nélkül tették meg. Miró lassan baktatott a fűben, Mondragó közről követte, a kekszes tarisznyát szaglászta, hátha sikerül még jutalomfalatot kapnia.

Végre Miróék kastélya elé értek. Félig tárva hívogatta őket a nagy, kétszárnyú kapu, hogy betérjenek, és végre kipihenhessék magukat. Igazán megérdemelték. A kastélytól jobbra látszottak a sárkánylakok, ahol azok a sárkányok laktak, akiknek szűkös volt a kastély. Miró észrevette Karmát és Kúdót, egymás mellett ültek.

Velük volt Csibuk szüleinek két pufók sárkánya is és egy Miró számára ismeretlen, kétfejű sárkány is.

– Vajon kié lehet? – kérdezte magában. – Lehet, hogy a szüleim meghívtak még valakit.

Mondragóhoz lépett, aki kíváncsian figyelt.

– Megérkeztünk, Mondragó! Megcsináltuk! – mondta Miró. – Ettől a pillanattól kezdve ez az otthonod.

Miró felnézett az égre. A Hold a magasból nézte őket, maradt még egy-két óra hajnalhasadásig. Talán csak a képzelete játszott vele, de Miró úgy látta, a Hold mosolyog. Miró visszamosolygott rá.

Pár lépést tett, aztán megcsikordult a fakapu, ahogy Miró kinyitotta.

Mondragó nem követte. Nem volt teljesen biztos abban, hogy be akar-e menni.

– Gyerünk, fiú! – simogatta meg a sárkány orrát Miró. – Meglátod, hogy tetszeni fog.

Belenyúlt a kis, kekszes tarisznyába, és oda-nyújtotta az utolsó kekszdarabkákat.

Mondragó közelebb lépett, hogy megegye a kekszeket, de aggódva és gyanakodva figyelte a kőfalakat és a kastély belsejét. Végül nem állt ellen, csendben és lesunytt fejjel lépkedett Miró után.

Ahogy beléptek az ajtón, Miró anyukájának hangja hallatszott.

– Már itt vannak! Már itt vannak!

Miró látta, ahogy anyukája tárt karokkal szalad feléjük.

– Szia, anya! – köszönt Miró, és boldog volt, hogy sikerült visszatérnie a kastélyba.

Az anyukája szorosan magához ölelte. Mögötte jött Miró nővére, az édesapja, Csibuk, Rézi, Galga és Csibuk szülei – akik úgy döntöttek, hogy elkísérik a gyerekeket, mert nem akar-

tak lemaradni a nagy bevonulásról –, és utolsóként ott volt a sorban Anton is.

– Akkor ezek szerint a kétfejű sárkány Antoné – gondolta Miró.

Mind körülvették, és egyszerre beszéltek hozzá. A barátai háton veregették, és kérdéseket tettek fel neki:

– Hogy ment? Hogy viselkedett Mondragó? Éhes vagy? Fáradt vagy? Merrefelé jöttetek? Végig gyalog kellett jönnötök?

Miró boldog volt. Keményen küzdött, hogy hazaérjen, de megérte a fáradságot. Végre van egy sárkánya! Végre ünnepelhet azokkal, akikkel a leginkább meg szeretne volna osztani az örömét!

Mondragót zavarta a sok ember és a zaj, és megint megpróbált elbújni a gazdája háta mögé.

– Semmi baj, Mondragó – mondta neki Miró –, ez itt a családod.

Anton közben átverekedte magát az ünnep-lők között, Miróhoz lépett, és a vállára tette a kezét. Mély hangja visszhangzott a kőfalak között:

– Miró, gratulálok! – mondta. – Kiálltad a próbát! Bebizonyítottad, hogy méltó vagy a sárkányodhoz. Mától kezdve Mondragó örökre a tied. Viseld mindig gondját, etesd, és vigyázz rá. Vedd meg minden bajtól és betegségtől, és tanítsd, hogy tagja lehessen a közösségünknek. Képes leszel rá?

– Természetesen! – mondta Miró, és megfordult, hogy lássa Mondragót, aki továbbra is igyekezett elbújni. – Soha nem válok meg tőle! Mondragó a legjobb sárkány, akit kaphattam!

Két kezével megsimogatta a sárkány orrát. De ahogy hozzáért, Mondragó hátrahajította a fejét, összeszorította a száját, és...

Hatalmasat prüszkölt, lángot szórva a földre, a láng pedig meggyújtotta a kis lábtörlőt, ami a bejárat közelében feküdt.

Mindannyian kacagtak.

– Még szerencse, hogy régi a lábtörölő! – mondta Miró anyja. Olyan boldog volt attól, hogy fia diadallal tért vissza, hogy ebben a pillanatban semmi sem zavarta. Sőt nevetve oltotta el a lábával a tüzet.

– Jól van, gyerünk, menjünk, együnk valamit, hogy ezt megünnepeljük! – mondta, és az ünneplő tömeget a konyha felé vezette.

Mind ott maradtak vacsorázni és megünnepelni Miró születésnapját. Ettek, ittak, nevettek, történeteket meséltek, terveket szőttek nyárra, és remekül érezték magukat.

Miró arra gondolt, mégis ez élete legszebb napja. Lett egy sárkánya, ott voltak a barátai és a családtagjai, akiknek a támogatását élvezte. Mit is kérhetett volna még? Miró boldog volt.

Amikor mindnyájan elmentek, Miró bevitte Mondragót a szobájába, és megmutatta neki a hatalmas sarokpárnát, amit neki készített elő, hogy majd azon aludjon. Mondragó alaposan

megvizsgálta a párnát, utána megszagolgatta a szoba minden zegzugát. Kíváncsian nézte a postagalamb kalitkáját, ami az egyik sarokban függött, aztán kihajolt az ablakon, közben a farkával leverte Miró páncélját. Aztán még egy kis ideig szagolgatta a postagalambot, megpróbált újra és újra felmászni Miró ágyába, de Miró minden alkalommal visszataszigálta a sarokpárnára, és emlékeztette, hogy ezután ott kell majd aludnia. Végül lefeküdt a párnájára, elcsendesedett.

Miró lefeküdt az ágyába. Hosszú nap volt.

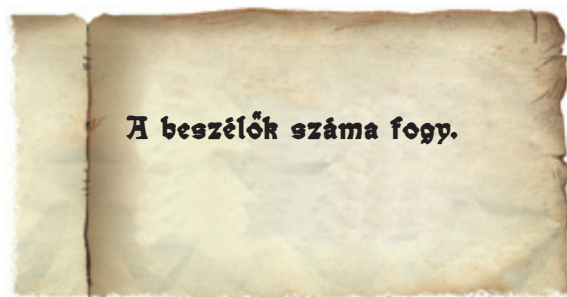
Annyira meghatotta az, ami történt, hogy nem akart aludni, pedig teljesen kimerült a fárasztó úton. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy valaminek még nem járt a végére.

Kinyitotta a zsákot, kivette belőle a könyvet, amelyet Mondragó az előljáró kastélyából hozott el. Újra nagyon melegnek érezte. Figyelte a bőrből készült borítót, és végigsimította az ujját az aranybetűkön, amelyek azt a szót alkották: Rídel.

– Rídel – ismételte hangosan –, ki lehet az a Rídel?

Kinyitotta a könyvet. Az oldalak már nem voltak nedvesek, és nem ragadtak egymáshoz. Átlapozta az első oldalt, és csodálkozva tapasztalta, hogy szavakat lát, amelyeket korábban nem látott a könyvben:

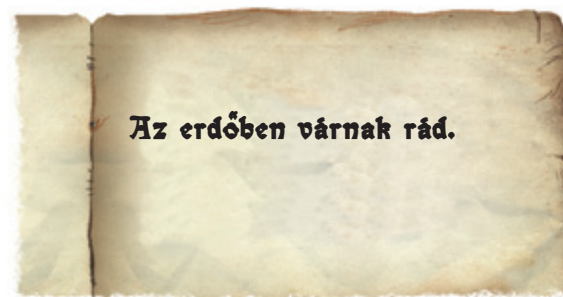

– Mi? – kérdezte Miró. – Mit jelentsen ez?

Miró lapozgatta a könyvet, de nem talált benne semmi mást. Még egy másik szót sem. A könyv többi oldala üres volt.

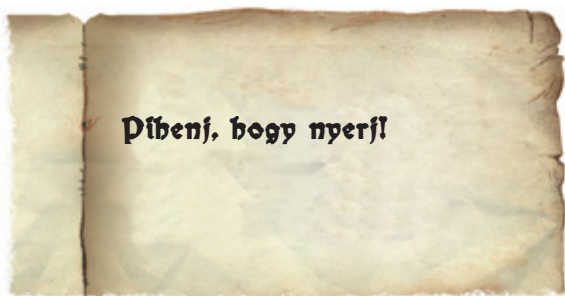
Visszalapozott arra az oldalra, ahol a sorokat olvasta, de a korábbi szöveg már nem ugyanaz volt.

Egy másik mondat állt helyette:

– Mi történik? Milyen könyv ez? – kérdezte Miró. – Várnak? Kit? Engem?

És hirtelen a szeme láttára a betűk elmosódtak, és mások bukkantak elő helyettük.

A meglepetéstől Miró majdnem kiejtette a könyvet a kezéből.

– Várjunk csak! Ez a könyv hozzám beszél!
– kiáltotta Miró.

Mondragó, hallván Miró kiáltását, kinyitotta az egyik szemét, de látta, hogy semmi különös nem történik, így visszaaludt.

Mirót lázba hozta a felfedezés. Nem tudta elhinni, hogy a könyv beszél hozzá! Becsukta, hogy újra megnézzze a fedelét. Rídel aranybetűi jobban ragyogtak, mint korábban. Megpróbálta újra kinyitni, de most nem sikerült. A lapok mintha erősen összeragadtak volna, Miró nem tudta szétválasztani őket. A könyv keménynek

és áthatolhatatlannak tűnt, akárcsak egy kőtömb. Lehetetlen volt kinyitni.

– Várj! Mondd meg, ki vagy! – kérlelte Miró.
De a könyv kinyithatatlan maradt.

Miró egy jó ideig feszítgette a könyv fedelét. Próbált szót érteni vele, mindhiába. Úgy tűnt, végérvényesen bezáródott.

Végül belátta, hogy felesleges erőlködni. Visszafeküdt az ágyba, és magához ölelte a könyvet. Azon gondolkodott, vajon mit akart üzeni neki a könyv azokkal a furcsa sorokkal, és hogyan tudná kinyitni, hogy újra beszélhessen vele. Elnehezdedtek a gondolatai, legyűrte a hosszú nap alatt összegyűlt fáradtság. A szeme lecsukódott. Lábai sajogtak a rengeteg gyaloglástól, karját ólomnak érezte a póráz húzogatóától, háta belesajdult a folyó emlékébe. A teste nem bírta tovább, pihennie kellett.

Mondragóra nézett, aki boldogan aludt a sarokpárnáján.

– Jól van, majd holnap folytatjuk – mondta becsukott szemmel. – Jó éjszakát!

Ahogy letette a fejét a párnára, azonnal elnyomta az álom.

A Hold benézett az ablakon. Mozgalmas nap volt, érzelmekkel teli, de most elérkezett a pihenés ideje. Holnap új nap lesz. A nap, amikor megismerheti Rídel.

– Viszlát holnap! – mondta egy hang a könyvből.

